

Funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

DEFICIENȚA VIZUALĂ

CURS PENTRU PROFESIONISTI

UNITATEA 1

DEFICIENȚA VIZUALĂ

CUPRINS UNITATEA 1

- 1.1 Procesul vizual
- 1.2 Clasificarea deficiențelor vizuale
- 1.3 Dispozitive optice, non-optice și electronice pentru persoanele cu deficiență vizuală

OBIECTIVE

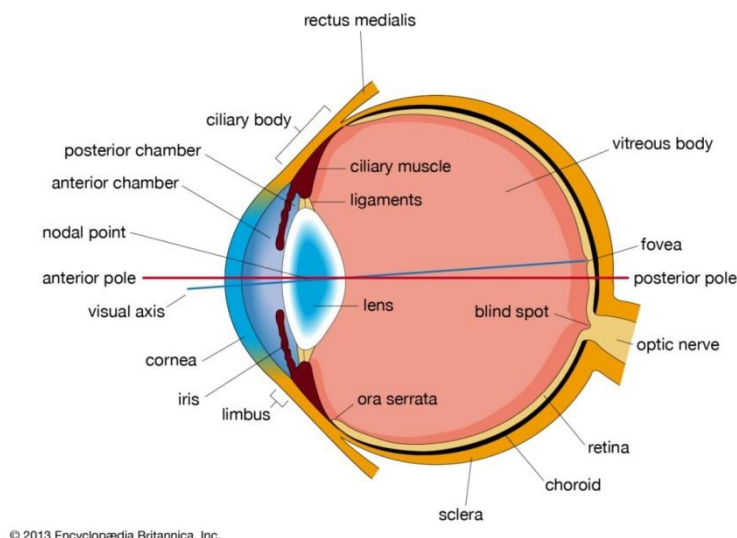
- Descrierea anatomiei și fiziologiei ochiului
- Clasificarea deficiențelor vizuale
- Identificarea dispozitivelor optice, non-optice și electronice pentru persoanele cu deficiență vizuală

1.1 PROCESUL VIZUAL

1.1.1 Anatomia ochiului

Văzul este de departe cel mai utilizat dintre cele cinci simțuri și este unul dintre principalele mijloace pe care le folosim pentru a colecta informații din împrejurimile noastre. Mai mult de 75% din informațiile pe care le primim despre lumea din jurul nostru constau în informații vizuale.

Ochiul este adesea comparat cu o cameră foto. Fiecare adună lumină și apoi transformă acea lumină într-o „imagine”. Ambele au și lentile pentru focalizarea luminii primite. Așa cum o cameră focalizează lumina pe film pentru a crea o imagine, ochiul focalizează lumina pe un strat specializat de celule, numit retină, pentru a produce o imagine.

Descrierea imaginii: Sectiune transversală prin globul ocular

Există trei straturi în anatomia ochiului, ceea ce oftalmologii numesc tunici.

Primul strat este corneea și sclera.

Al doilea strat este tunica vasculară numită uvea, care include irisul (care înconjoară pupila), corpul ciliar și coroida.

Al treilea strat este retina, care se sprijină pe suprafața interioară a spatelui globului ocular.

Corneea și sclera

Corneea transparentă protejează ochiului împotriva deteriorării, ajută la menținerea formei sale și, într-o oarecare măsură, focalizează lumina spre cristalin. Corneea este înconjurată de sclera opacă, albul anatomiei ochiului, care înconjoară întregul glob ocular și, de asemenea, ajută la menținerea formei ochiului. Corneea și sclera sunt ambele realizate din colagen, ceea ce conferă acestui strat rezistența și capacitatea de a menține forma ochiului.

Irisul, corpul ciliar și coroida

Irisul, partea colorată a ochiului, înconjoară pupila. Pupila este, într-un anumit sens, nimic. Pupila este gaura din fața globului ocular unde lumina intră în interiorul ochiului. Dimensiunea acestei găuri este reglată de iris.

Irisul micșorează dimensiunea pupilei la lumină puternică (pentru a reduce daunele cauzate de prea multă radiație) și îl dilată în condiții slabe sau întunecate (astfel încât să pătrundă cât mai multă lumină în ochi).

Corpul ciliar este setul de mușchi și ligamente care controlează forma lentilei, astfel încât lumina de la obiectele din apropiere și de la distanță să poată fi focalizată pe retină. Corpul ciliar produce, de asemenea, umoarea apoasă, un fluid subțire care umple spațiul dintre corneea și lentilă. Umoarea apoasă oferă glucoză, proteine și oxigen corneei, irisului și cristalinelui.

Coroida conține arterele mici care furnizează oxigen și substanțe nutritive în partea din față a globului ocular. De asemenea, este alcătuit din venele mici care îndepărtează deșeurile din această zonă. Coroida se sprijină pe peretele interior al globului ocular.

Retina

Retina este alcătuită din mai multe părți. Întregul strat retinian se sprijină pe coroid și este separat de acesta prin membrana lui Bruch, o peliculă subțire de collagen.

Deasupra acestei membrane se află epiteliul pigmentar retinian (RPE). RPE este un strat de celule care hrănesc fotoreceptorii. RPE acționează în același mod în care solul dintr-o grădină hrănește plantele care cresc în ea. Fotoreceptorii sunt celule în formă de bastonaș și în formă de con care transformă lumina care intră în ochi în semnale electrice care sunt transmise creierului. Există aproximativ șase milioane de conuri și 120 de milioane de tije.

Conurile permit vederea detaliată, vederea centrală și culorile (în circumstanțe puternic luminate).

Bastonașele sunt responsabile pentru vederea nocturnă și periferică.

Fotoreceptorii se uzează și sunt înlocuiți constant cu ajutorul RPE.

Acestea conțin o proteină numită rodopsină (numită și violet retinian și violet vizual), care conține vitamina A. De asemenea, conțin concentrații mari de grăsimi polinesaturate.

Pe vârfurile fotoreceptorilor sunt celule nervoase și straturi de fibre. Aceste celule transmit semnalele create de fotoreceptori către nervul optic. Vasele de sânge retiniene din straturile celulelor nervoase asigură aceste celule nutrienți. Celulele gliale ale retinei oferă suport structural în interiorul retinei.

Cele două camere

Există două camere sau compartimente în interiorul globului ocular

Camera anterioară (care înseamnă față) este spațiul dintre corneea și corpul lentilei / ciliarului. Este umplută cu umoarea apoasă, un fluid care furnizează substanțele nutritive părților din față ale ochiului și menține presiunea internă a ochiului (lentila nu are nervi sau vase de sânge și, prin urmare, este complet dependentă de umoarea apoasă pentru hrănirea și îndepărtarea deșeurilor.)

Cavitatea vitroasă ocupă mijlocul și partea din spate a ochiului. Umoarea vitroasă, care umple restul de 80% din partea goală a ochiului, este o substanță clară cu textura unui albuș de ou. Este alcătuit din collagen, și o proteină.

Exteriorul ochiului

În exteriorul ochiului se află mușchii extraoculari, un set de șase mușchi care controlează mișcarea ochiului în sus și în jos, de la o parte la alta, și de sus în stânga în dreapta jos și invers. Pleoapele și genele protejează ochiul de corpurile străine și de lumina prea puternică.

Canalul lacrimal lubrifică suprafața exterioară a ochiului astfel încât corneea să nu fie deteriorată. Globul ocular se sprijină în orbita. Această priză este căptușită cu țesuturi grase, care protejează globul ocular de traume. De asemenea, în exterior este nervul optic, care transportă semnalele electrice către cortexul vizual al creierului.

1.1.2 Fiziologia vederii

Există trei procese separate care alcătuiesc procesul vizual:

- Procesul mecanic
- Procesul chimic
- Procesul electric

Procesul mecanic

Prima parte a procesului vizual este mecanică. Lumina trece prin corneea și pupila către lentilă. Forma corneei focalizează ușor lumina primită înainte de a intra în lentilă.

Unii oameni au o corneea de formă neregulată, care schimbă puterea de refracție în acea zonă. Acest lucru are ca rezultat o vedere neclară, cunoscută sub numele de astigmatism ocular, care poate fi corectată.

Irisul determină mărimea pupilei. La lumină puternică, irisul micșorează pupila, ceea ce lasă să intre mai puțină lumină. În lumina slabă, irisul extinde pupila, lăsând să intre mai multă lumină. Lumina trece apoi prin cristalin, care o focalizează pe fotoreceptori.

Mușchii ciliari și ligamentele determină schimbarea formei lentilei, ceea ce permite lentilelor să focalizeze lumina de pe obiectele îndepărtate și din apropiere pe retină. Acest proces se numește acomodare. Pe măsură ce corpul îmbătrânește, obiectivul devine mai puțin flexibil. Acomodarea este redusă, iar capacitatea ochiului de a se concentra asupra obiectelor din apropiere este redusă. Această afecțiune este cunoscută sub numele de presbiopie și este corectată cu ochelari de vedere sau lentile de contact.

Procesul chimic

A doua parte a procesului vizual este chimică. Fotoreceptorii primesc lumina și o transformă în semnale electrice. Conurile sunt active în condiții de lumină puternică.

Ei detectează și interpretează culorile, pot prelua mici modificări (acuitatea vizuală), cum ar fi înfășurarea unui ac și sunt fotoreceptorii care preiau semnalele care vin din centrul câmpului vizual.

Bastonașele sunt active în condiții slabe, captând mici bucăți de lumină de aici și de acolo și sunt folosite pentru vederea periferică. Bastonașele nu pot oferi acuitate vizuală și prin urmare imaginile sunt de obicei neclare și ușor nefocalizate.

Procesul electric

A treia parte a procesului vizual este electrică. Odată ce fotoreceptorii transformă lumina în semnale electrice, celulele nervoase care stau deasupra bastonașelor și conurilor preiau semnalele și le transportă către nervul optic. Nervul optic duce semnalele către cortexul vizual, unde creierul reinterpretează semnalele ca ceea ce vedeți.

1.2. CLASIFICAREA DEFICIENȚELOR VIZUALE

Deficiența vizuală este capacitatea scăzută de a vedea într-un grad care provoacă probleme care nu pot fi rezolvate prin mijloace obișnuite, cum ar fi ochelarii. Deficiența vizuală poate provoca dificultăți oamenilor cu activitățile zilnice normale, cum ar fi conducerea, citirea, socializarea și mersul pe jos.

Organizația Mondială a Sănătății estimează că, din 2012, în lume existau 285 de milioane de persoane cu deficiențe de vedere, dintre care 246 milioane aveau o vedere slabă și 39 de milioane erau orbi. Majoritatea persoanelor cu vedere slabă se află în țări în curs de dezvoltare și au peste 50 de ani. 80% dintre deficiențele de vedere pot fi prevenite, sau vindecate cu tratament.

Definiția deficienței vizuale este reducerea vederii, care nu este corectată de ochelari sau lentile de contact. Organizația Mondială a Sănătății folosește următoarele

clasificări ale deficienței de vedere. Când vederea cu ochiul mai bun, cu cea mai bună corecție posibilă a ochelarilor este:

- 20/30 până la 20/60: este considerată pierdere ușoară a vederii sau vedere aproape normală
- 20/70 la 20/160: este considerat insuficiență vizuală moderată sau vedere scăzută moderată
- 20/200 până la 20/400: este considerat o deficiență vizuală severă sau vedere scăzută severă
- 20/500 până la 20 / 1.000: este considerat o deficiență vizuală profundă sau vedere scăzută profundă
- Mai mult de 20/1000: este considerat o deficiență vizuală aproape totală sau aproape orbire totală
- Nicio percepție a luminii: este considerată afectare vizuală totală sau orbire totală

Orbirea este definită de Organizația Mondială a Sănătății ca vederea în cel mai bun ochi al unei persoane cu cea mai bună corecție mai mică de 20/500 sau un câmp vizual mai mic de 10 grade. Această definiție a fost stabilită în 1972 și există discuții în curs cu privire la faptul dacă ar trebui modificată pentru a include oficial erori de refracție necorectate (miopie, miopie, presbiopie și astigmatism)

Cele mai frecvente cauze ale deficienței de vedere la nivel global sunt:

1. Eroare de refracție
2. Cataracta
3. Glaucom
4. Degenerescenta maculară legată de vârstă
5. Opacificarea corneei
6. Retinopatia diabetică
7. Orbirea copilariei
8. Trahom
9. Nedeterminat

Cele mai frecvente cauze ale orbirii la nivel mondial sunt:

1. Cataracta
2. Glaucom
3. Degenerescenta maculară legată de vârstă

4. Opacificarea corneei
5. Orbirea copilariei
6. Erori de refracție
7. Trahom
8. Retinopatia diabetică
9. Nedeterminat

Aproximativ 90% dintre persoanele cu deficiențe de vedere trăiesc în lumea în curs de dezvoltare. Degenerescenta maculară legată de vârstă, glaucomul și retinopatia diabetică sunt principalele cauze ale orbirii în lumea dezvoltată.

1.3. DISPOZITIVE OPTICE, NON-OPTICE ȘI ELECTRONICE PENTRU PERSOANELE CU DEFICIENȚĂ VIZUALĂ

Dispozitivele pentru vedere redusă vă pot ajuta să profitați la maximum de vederea dvs., astfel încât să puteți îndeplini sarcinile zilnice mai ușor și cu mai puțină frustrare. Unele dispozitive, cum ar fi ajutoarele optice și non-optice, oferă soluții foarte simple și relativ ieftine. Alte dispozitive, cum ar fi lupele electronice și digitale, pot fi puțin mai complexe și mai costisitoare. Cu toate acestea, atât dispozitivele optice, cât și dispozitivele electronice sau digitale necesită instruire pentru a le utiliza în mod eficient și eficace. Antrenamentul este întotdeauna una dintre cheile principale ale succesului în utilizarea dispozitivelor pentru vedere redusă.

Există mai multe categorii diferite de dispozitive pentru vedere redusă: dispozitive optice, dispozitive non-optice și dispozitive electronice. Dispozitivele pentru vedere redusă sunt specifice sarcinilor, concepute pentru sarcini vizuale de aproape sau vizualizare la distanță. Este posibil să aveți nevoie de mai multe dispozitive diferite pentru a îndeplini sarcini diferite, în funcție de starea ochilor și de nevoile dumneavoastră în viață de zi cu zi.

Dispozitive optice pentru deficiența vizuală

Dispozitivele optice includ o varietate de ajutoare vizuale utile, inclusiv lue de mână, ochelari de lectură puternici, lue și mici telescoape. Deoarece aceste

dispozitive pot oferi puteri de mărire și puteri de prescripție mult crescute, împreună cu optică de calitate superioară, acestea sunt diferite de ochelarii și lupele obișnuite pe care le puteți cumpăra într-un magazin local sau online . Cel mai adesea au nevoie de instruire pentru a vă ajuta să le utilizați eficient.

Dispozitivele optice folosesc lentile de mărire pentru a face obiectele să pară mai mari și mai ușor de văzut.

- **Ochelari refractanți.** Copilul are nevoie de o refracție cicloplegică adecvată (cu picături pentru ochi) și măsurarea acomodării (capacitatea de a vedea de aproape când citește sau se joacă). Copiii cu vedere scăzută pot beneficia de ochelari mai devreme și la prescripții mai mici sau mai specializate decât un copil cu vedere care se dezvoltă mai tipic.
- **Ochelari de mărire.** Ochelarii de mărire sunt purtați ca ochelarii pentru a vă menține mâinile libere.
- **Lupte cu sprijin.** Aceste lupte se află deasupra obiectului pe care îl priviți. Acest lucru ajută la menținerea lentilelor de mărire la o distanță adecvată. A fi pe un sprijin este, de asemenea, util pentru persoanele care au un tremor sau artrită. Unele lupte cu sprijin au lumini încorporate.
- **Lupte manuale.** Acestea sunt lupte care se țin peste materialul tipărit. Unele modele au lumini încorporate.
- **Telescoape.** Acestea sunt folosite pentru a vedea obiecte sau semne aflate în depărtare. Unele telescoape pot fi atașate la ochelari. Altele sunt ținute ca binoclul.

Dispozitive non-optice pentru deficiența vizuală

Dispozitivele non-optice pot include dispozitive precum standuri de lectură, iluminare suplimentară, ochelari de soare absorbabili (sau de control al orbirii), tipografe și puncte de localizare tactilă. Ele pot fi utilizate în combinație cu dispozitive optice și pot ajuta la citire, organizare, etichetare și o varietate de sarcini de zi cu zi.

- Ceasuri, temporizatoare și dispozitive cu anunțuri sonore pentru măsurarea tensiunii arteriale sau a glicemiei.
- Cărți cu litere mari, ziare, reviste, cărți de joc și cecuri bancare
- Cărți audibile

- Telefoane, termostate, ceasuri și telecomenzi cu numere mari și culori cu contrast ridicat
- Filete pentru ace, oglinzi de mărire și etichete tactile (texturate)

Dispozitive electronice pentru deficiența vizuală

Sistemele electronice de mărire sunt disponibile în multe varietăți și dimensiuni diferite, în funcție de sarcina sau activitatea pe care doriți sau trebuie să o faceți. Unele au un sistem de camere care afișează o imagine mărită pe un monitor, care poate fi utilă pentru citirea poștei, cărților și revistelor, în timp ce altele sunt portabile, și pot fi duse la supermarket pentru a citi etichete și cupoane sau la restaurante pentru citirea meniurilor.

- **Lupe video.** Aceste dispozitive electronice sunt disponibile în format portabil și de birou. Acestea combină o cameră foto și un ecran pentru a mări paginile imprimate, imaginile sau alte obiecte mici. Le puteți regla pentru a satisface nevoile dvs. speciale de vedere. De exemplu, puteți adăuga contrast pentru a face cuvintele tipărite mai întunecate. Unele lupe video pot citi text cu voce tare. Există multe noi lupe video.

- **Cărți audio și cărți electronice.** Cu cărțile audio, puteți asculta textul citit cu voce tare. Cu cărțile electronice precum Kindle, Nook și altele, puteți crește dimensiunea și contrastul cuvintelor.

- **Smartphone-urile și tabletele** vă permit să modificați dimensiunea textului, să reglați contrastul și să utilizați comenzile vocale. Există, de asemenea, multe aplicații din care puteți alege, cum ar fi programe care citesc materialul cu voce tare, măresc sau luminează.

- De obicei, **computerele** pot citi cu voce tare sau pot mări ceea ce este pe ecran.

BIBLIOGRAFIE

- <https://www.britannica.com>
- https://www.emedicinehealth.com/anatomy_of_the_eye/article_em.htm
- <https://www.protect-your-eyesight.com/visual-process.html>
- <https://www.meyesight.net/stages-of-visual-processing/>
- <https://courses.lumenlearning.com/wmopen-psychology/chapter/outcome-vision/>
- https://en.wikipedia.org/wiki/Visual_impairment#Classification
- <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/blindness-and-visual-impairment>
- <https://visionaware.org/everyday-living/helpful-products/overview-of-low-vision-devices/>
- <https://www.aao.org/eye-health/diseases/low-vision-aids>
- <https://www.cehjournal.org/article/low-vision-devices-and-training/>

UNIT 2

INCIDENȚA PSIHOSOCIALĂ A DIZABILITĂȚII VIZUALE

- 2.1. Mișcare și orientare în spațiu
- 2.2. Autonomie personală și comportamente adaptative
- 2.3. Diversitatea persoanelor / elevilor cu deficiențe de vedere

Obiective generale:

1. Cunoașterea impactul deficienței vizuale asupra familiei și asupra dezvoltării subiectului.
2. Aprecierea importanței menținerii unei atitudini empatice.
3. Cunoașterea nevoile specifice ale persoanelor cu deficiențe de vedere: autonomie în deplasare, comportament adaptativ, interacțiuni sociale etc.
4. Înțelegerea faptului că persoanele cu deficiențe de vedere sunt diverse în funcție de factori precum tipul de patologie vizuală, momentul apariției acesteia și alți factori personali și sociali.

Forum

1. La ce nivel de autonomie vă așteptați de la un student care urmează studii superioare?
2. Cum crezi că atitudinea mediului familial și social afectează așteptările elevului?
3. Instituția educațională trebuie să se asigure că elevul nu este expus riscului atunci când se deplasează prin clădire prin utilizarea unei persoane însoțitoare sau prin alte măsuri sau ar trebui să încerce să permită elevului să se deplaseze singur prin clădire în ciuda riscurilor?

Când o persoană contractează un deficit, impactul poate fi devastator (Harvey, Dixon și Padberg, 1995), dar nu numai pentru cel care suferă, ci și pentru cei din jur, membrii familiei și alții semnificativi (...). Sentimente de neputință și frică, durere și vinovăție apar la părinți (Parker, 1993). Părinții generează de obicei așteptări despre cum va fi copilul lor, ce va studia, care vor fi hobby-urile sale etc., dar toți dispar și din momentul diagnosticării copilului, vor trece prin momente critice de adaptare la noua situație. Familia nu își construiește așteptările de a avea un copil cu deficiențe de vedere. Aceste familii au nevoie de sprijin constant din momentul diagnosticului. Orice nouă provocare sau schimbare, cum ar fi o nouă etapă educațională, adolescența, intrarea în universitate, intrarea în lumea muncii etc., pune familia în alertă și îi confruntă cu o nouă situație și, prin urmare, au nevoie de o nouă ajustare a rolurilor lor, relații sociale și organizare (Leyser și Heinze, 2001).

Atitudinea profesioniștilor și mediul social este esențială. O atitudine empatică și de susținere ajută la reducerea stresului și frustrării. De asemenea, mediul familial nu este pregătit să se adapteze la prezența unui membru cu handicap în familie, care generează de obicei tot felul de opinii și atitudini; de la anxietate la rolul de judecător asupra acțiunilor părinților, care se simt observați și apreciați la fiecare pas. Observarea suferinței în mediul lor nu îi ajută de obicei să se adapteze la noua situație; dimpotrivă, îi determină să-și facă o idee despre ce ar trebui să facă pentru ca alții să nu-i considere părinți răi. Multe comportamente de protecție față de copil pot apărea din frică, dar și pentru a evita judecata negativă a altora.

Video: A child born totally blind. 2:22 min

Nu este același lucru dacă handicapul este dobândit, iar răspunsul familiei va fi diferit în funcție de stadiul de dezvoltare al copilului. În general, preocupările care apar sunt diferite, dar impactul este, de asemenea, enorm.

Din punctul de vedere al copilului cu deficiență vizuală, trebuie să ținem cont de faptul că aceștia sunt observatori la prima persoană a ceea ce se întâmplă în familia lor, iar răspunsurile date au un impact direct asupra evoluției lor. Creșterea într-o familie care nu este capabilă să depășească frica și incertitudinea nu va fi la fel ca a crește într-o familie al cărei comportament este mai potrivit cu cel al oricărui alt fiu sau fiică. Cu siguranță îi va afecta să audă remarci de milă despre ei. Pe scurt, pentru ei lumea în care s-au dezvoltat este lumea normală, dar asta nu înseamnă că nu sunt capabili să reflecteze la ceea ce se întâmplă în familia lor.

Copilul își descoperă dizabilitatea pe măsură ce evoluează la școală. Fiecare schimbare nouă sau fiecare situație nouă îi va face să observe diferențele dintre cele mai elementare activități. Acest lucru poate genera un sentiment de dependență. Având o dezvoltare diferită de colegii lor, precum și strategii diferite pentru a face față activităților educaționale și de zi cu zi, depinde, de asemenea, de situația lor vizuală, de personalitatea lor sau de cerințele comportamentale ale mediului școlar și familial.

Adolescența este o perioadă deosebit de diferită, cu modificări ale cerințelor fiziologice și sociale. Echilibrul dintre strategiile lor de a face față schimbării și ceea ce se așteaptă de la ei sau pur și simplu se confruntă cu situații noi pentru care nu au strategii sau pe care nu știu cum să le facă față, sunt momente care îi pot stresa sau îi pot determina să adopte atitudine de a aștepta ca ceilalți să ofere o soluție. Adesea elevii nu știu cum să reacționeze sau să devină frustrați atunci când un profesor le spune că nu pot participa la o anumită activitate sau când, în ciuda cererilor repetate, nu li se oferă activitățile sau documentele într-un format accesibil. De asemenea, se pot confrunta cu conflicte cu familia lor atunci când cer mai multă independență, deoarece vor să fie mai autonome și să cunoască alți tineri. Dorințele de independență și relațiile de la egal la egal sunt determinate parțial de autonomia în evoluție a tânărului. Deciziile cu privire la viitor și provocările educaționale care

trebuie luate sunt o sursă de incertitudine dacă profesorii nu sunt pregătiți să-i îndrume și este timpul să găsim alt sprijin.

- 1. Deficiența de vedere și orbirea determină o mare schimbare în așteptările familiei și ale școlii, până la punctul de a nu ști cum să facă față diferitelor etape ale copilului.**
- 2. Adolescența este o perioadă critică datorită schimbărilor care au loc în această etapă și a cererilor de independență din partea adolescentului.**
- 3. Mediul în care copilul cu deficiență vizuală sau orbire crește va fi influențat de propriile sale caracteristici (tipul de patologie vizuală, personalitate) și de așteptările familiei sale și a mediului școlar, inclusiv a școlii.**
- 4. Empatia și sprijinul sunt cel mai bun ajutor pe care îl putem oferi.**

2.1. Mișcare și orientare în spațiu

Abilitățile de mobilitate pentru persoanele cu deficiență vizuală din punctul de vedere al unui practicant au fost denumite în mod tradițional programe de orientare și mobilitate. Hill (1976) afirmă că: "Orientarea este abilitatea de a-și folosi simțurile rămase pentru a înțelege poziția cuiva în mediu la un moment dat. Mobilitatea este abilitatea sau ușurința mișcării". Aceste programe pot fi descrise ca incluzând conceptele și abilitățile necesare pentru a vă deplasa în siguranță, eficient și autonom pentru o persoană cu deficiențe de vedere. Este clar că ambele concepte, orientare și mobilitate, nu pot apărea unul fără celălalt, în sensul că este necesar să te raportezi conceptual (să fii orientat) la spațiu pentru a te putea deplasa prin el.

Învățarea progresivă a controlului spațiului și a deplasării în siguranță este una dintre cele mai importante provocări pentru persoanele cu deficiență vizuală și sunt adesea supuse așteptărilor mediului lor: familie, școală, mediu social în general. În general, aceste așteptări sunt adesea negative, deoarece subliniază pericolul pe care deplasarea îl poate aduce, spre deosebire de avantajele participării în societate și de a putea trăi o viață normală, la fel ca și colegii lor. În consecință, dezvoltarea acestor persoane este adesea întârziată în dobândirea abilităților de mobilitate și acest lucru împiedică încorporarea lor în diferite activități sau cel puțin participarea lor în mod egal.

Deplasarea este o activitate complexă pentru persoanele cu deficiențe de vedere. Necesită un grad semnificativ de abilitate și concentrare: controlul informațiilor de mediu (tactil, auditiv), memorarea traseului și a elementelor care îl alcătuiesc, generarea unei imagini mentale a traseului care le permite să-și păstreze direcția, fiind atenți la situații periculoase cum ar fi traversări sau spații deschise etc. Este o activitate care poate genera un nivel de stres și care poate fi realizată cu un nivel diferit de siguranță în funcție de condițiile de mediu, cum ar fi tipul de lumină, nivelul de zgomot, complexitatea mediului, numărul de persoane etc. În adolescență și în tinerețea timpurie, autonomia în mișcare devine cheie și face diferența în ceea ce privește participarea socială și educațională. Poate fi condiția care face diferența între a avea sau nu relații sociale, între a participa sau nu la anumite activități de agrement și educaționale sau a fi considerat valabil pentru unele opțiuni educaționale.

Video: Blind man walking (English) 2:23 min

La nivel european, există profesioniști care instruiesc în mod specific acești elevi cu deficiență vizuală în abilitățile care le permit să fie autonomi în mișcare și să ducă o viață socială și educațională normală. Acești specialiști evaluează abilitățile subiectului și îi învață noi abilități care pot include utilizarea de protecție solară, ajutoare optice precum un telescop, utilizarea de ajutoare pentru mobilitate precum un baston alb și abilități de orientare folosind diverse concepte și simțurile lor. Când ajung la vârsta majoratului, aceste persoane pot solicita, de asemenea, un câine ghid, a cărui utilizare este reglementată diferit în funcție de diferitele agenții care le furnizează și de legislația țării în care se află.

De asemenea, utilizarea diverselor aplicații mobile care geolocalizează subiectul și oferă informații despre mediu și direcția de urmat devine din ce în ce mai frecventă.

În prezent, există puține resurse digitale pentru orientare și mișcare în interior. Cea mai comună resursă pentru aceste medii este așa-numita „familiarizare”, care, pe scurt exprimată, constă în mersul pe perimetrul camerei sau al traseului pentru a

verifica ordinea elementelor sale, referințe, calcula distanțe și configura o imagine a traseul sau spațiul și virajele care trebuie făcute.

Experiența ne spune că faptul de a vă deplasa în mod independent în jurul centrului educațional tinde să fie un fapt care se întâmplă rar din cauza protecției pe care centrul educațional o exercită asupra subiectului cu vedere scăzută sau orbire sau într-un mod limitat în majoritatea cazurilor, stabilirea unui traseu sigur și împiedicarea acestora să facă majoritatea mișcărilor fără compania altei persoane. Cum credeți că acest lucru poate afecta imaginea pe care o are persoana cu vedere slabă sau orbire despre sine?

Învățarea de a vă deplasa în mod independent în școală și de a face călătoria spre și de acasă nu numai că pune elevul pe picior de egalitate cu colegii săi, dar poate genera și o imagine pozitivă a mediului său față de el sau de ea.

Există diferite resurse și modalități de a vă deplasa în funcție de circumstanțe:

- Tehnica ghidului: cea mai potrivită procedură pentru mersul pe jos însoțită de un ghid văzut.

- Baston de mobilitate: Utilizarea bastonului alb pentru a evita obstacolele și căderile, precum și pentru a obține informații despre sol și mediu.

- Câine ghid: doar persoanele cu vârsta legală sunt susceptibile de a utiliza această resursă în care câinele detectează și evită obstacolele, avertizează cu privire la pași și localizează repere specifice, cum ar fi un punct de trecere sau o stație de autobuz, de exemplu.

Guide Techniques for people who are blind or visual impaired (English) 10:25 min

Audio: E. Experiencie

2.2. Autonomie personală și comportamente adaptative

Dacă ne concentrăm pe abilitățile și activitățile zilnice de viață, OMS le definește ca fiind „acele abilități necesare pentru un comportament adecvat și pozitiv, care ne permit să facem față în mod eficient cerințelor și provocărilor din viața de zi cu zi”. În practica profesională a specialiștilor în deficiențe de vedere, aceste abilități au fost clasificate în mod tradițional într-un set de activități, subdivizate în diferite domenii

ale vieții de zi cu zi a oricărei persoane. Această clasificare și alte clasificări similare sunt destinate să cuprindă orice activitate pe care oamenii o desfășoară în viața de zi cu zi.

Conceptul de comportament adaptiv provine de la AAMR (American Association for Mental Retardation) care îl definește ca „ansamblul de abilități conceptuale, sociale și practice care au fost învățate de oameni pentru a funcționa în viața lor de zi cu zi” (AAMR 2004, p.97). Vorbim despre activități legate de auto-îngrijire (îmbrăcare, îngrijire, administrare de medicamente, mâncare), activități casnice, cumpărături sau participarea la activități de agrement.

Performanța elevului în aceste activități va depinde de resursele sale personale (limitări vizuale, abilități motorii, capacitate de orientare spațială etc.), resurse sociale (sprijin familial, resurse ale mediului social etc.). În timpul procesului de dezvoltare a acestor activități este posibil să întâmpinăm unele dificultăți din cauze diferite, așa că trebuie să apelăm la alte resurse, cum ar fi comanda, simplificarea activităților, marcarea încăperilor, spațiilor, aparatelor și produselor electrice sau asistență de la alți oameni. Este esențial să mențineți ordinea într-o cameră și să vă asigurați că persoana cu deficiență vizuală este alertată de orice schimbare atunci când apar. Iluminarea adecvată a unui spațiu poate favoriza performanța persoanei, precum și semnalizarea corectă vizuală și tactilă. În unele spații, de exemplu, semnele au o dimensiune și un contrast care face posibil ca oricine să le citească. Un exemplu care poate apărea adesea în rândul elevilor este participarea la jocuri sau activități de agrement sau însoțirea acestora la toaletă. Acestea sunt circumstanțe în care, dacă elevul nu are abilități suficiente sau mediul este nou pentru el / ea, el / ea va necesita participarea colegilor și uneori nu știu cum să se comporte. Principala linie directoare care trebuie luată în considerare este întotdeauna naturalitatea; întrebați dacă au nevoie de ajutor și ce fel de ajutor și oferiți-le brațul vostru, astfel încât să-l poată lua și să-i însoțiți sau să-i îndrumați către toaletă, dulapul de gimnastică sau la duș etc.

Adesea modificările activităților la clasă, în mediu, în ordinea activităților în sine, nu implică nimic major pentru majoritatea elevilor, dar pentru unii, inclusiv pentru cei cu deficiențe de vedere și orbire, implică schimbarea materialelor specifice, mutarea

mașinilor de scris specifice, computerelor sau ajutoare electronice. Să presupunem o schimbare de clasă pentru o activitate specială într-o anumită zi; acest lucru implică faptul că elevul trebuie să-și mute instrumentele, care uneori sunt voluminoase, să meargă într-un mediu în care nu merge de obicei, așa că poate fi necesar să fie ghidat, precum și să se deplaseze într-o clasă diferită de cea obișnuită, astfel încât cunoștințele sale din aceasta este redusă și poate avea nevoie de ajutor din nou. La fel se întâmplă atunci când, din orice motiv, schimbăm configurația mobilierului clasei. Surpriza inițială a găsirii diferitelor piese de mobilier care au devenit obstacole va fi urmată de încercarea de a-și găsi masa. Aceste modificări nu sunt adesea observate în prealabil sau sunt făcute în același timp în care studentul ajunge, lăsând studentului timp să pregătească materialele, să învețe noul mediu sau să se adapteze situației. Elevul se simte dependent de ceilalți pentru a participa la activitate și situația evidențiază anumite limitări pentru alții. În astfel de cazuri, simpla furnizare a informațiilor în timp util și ajutarea acestuia să se pregătească dacă este necesar îi va permite să participe în mod egal. Limitarea nu constă în persoana cu handicap, ci în organizarea activității educaționale.

- 1. Prin comportamente adaptative ne referim la toate cele pe care le desfășoară orice persoană pe parcursul zilei și la modul în care sunt desfășurate în cazul unei deficiențe vizuale: îngrijire personală, activități casnice, activități de agrement, printre altele.**
- 2. Fiecare persoană cu dizabilități este diferită în funcție de factori precum patologia vizuală în sine, abilitățile personale, sprijinul social și familial.**
- 3. Naturalitatea este primul principiu care ajută o persoană care are nevoie de noi să participe la o activitate sau să îndeplinească o sarcină personală.**

2.3. Diversitatea persoanelor / elevilor cu deficiențe de vedere

Pentru a înțelege modul în care situația vizuală afectează modul în care îndeplinim sarcinile, fie că este vorba de mișcare, lectură sau orice altă sarcină din viața de zi cu zi, trebuie mai întâi să trecem în revistă câteva concepte de bază. Diferite patologii vizuale provoacă anumite efecte asupra vederii, care pot fi pur și simplu

clasificate în efecte asupra câmpului vizual și asupra calității vederii. În general, vorbim de limitări ale acuității vizuale și câmpului vizual

Acuitatea vizuală este capacitatea de a percepe și identifica un obiect în condiții bune de iluminare. Atunci când acuitatea vizuală este grav afectată, subiectul nu este capabil să discrimineze textele la dimensiuni convenționale, să discrimineze detaliile dintr-o imagine sau obiect etc. Persoanele cu o pierdere semnificativă a acuității vizuale au dificultăți în desfășurarea unor activități precum citirea sau studiul, văzând un semafor, citirea unui semn, cumpărături și alte activități zilnice.

Definim câmpul vizual ca aria totală care poate fi văzută în timp ce păstrăm vederea pe un punct central fix. Patologiile vizuale pot produce limitări de diferite tipuri în câmpul vizual, de la reduceri periferice ale câmpului reducându-l la o zonă centrală, pierderea diferitelor zone de vedere (zone laterale, superioare, inferioare sau împrăștiate, cum ar fi punctele oarbe) pierderea zonei centrale a vederii. Persoanele cu pierderi de câmp vizual periferic au adesea probleme de mișcare în general și, în special, atunci când condițiile de lumină sunt scăzute sau se adaptează la schimbările de lumină.

Zona centrală a vederii are cea mai mare acuitate vizuală și este utilizată pentru toate sarcinile vizuale majore care necesită o definiție ridicată, cum ar fi citirea, recunoașterea fețelor și obiectelor etc. Pierderea sau limitarea acestuia implică faptul că persoana va avea nevoie de instrumente optice sau electronice care să permită să le mărească suficient textul sau imaginea pentru a o putea vedea cu o definiție suficientă. Acestea ar menține viziunea periferică care, deși de calitate slabă, este foarte utilă pentru mișcare.

Conform acestor concepte, putem spune că performanța vizuală în rândul oamenilor variază enorm. Diferitele grade de acuitate vizuală, extinderea câmpului vizual, modul în care afectează condițiile de lumină sau momentul în care a apărut deficiența vizuală condiționează modul în care se comportă fiecare persoană și putem găsi situații aparent contradictorii.

Un exemplu este situația persoanelor care, cu un câmp vizual redus la zona centrală a retinei, pot menține o acuitate vizuală care le permite să citească texte în

dimensiuni normale (cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp), și totuși sunt incapabil să găsească un pahar pe masă sau care se mișcă fără dificultăți aparente, dar se împiedică de un scaun sau de un rucsac rămas pe podea sau care, când se mută brusc într-o zonă cu multă sau puțină lumină, se opresc pentru câteva momente până când sunt capabili să se adapteze la noua iluminare. Unii dintre acești oameni folosesc un baston pentru a se deplasa în anumite situații.

Un alt exemplu este persoana care și-a pierdut vederea centrală și, prin urmare, este incapabilă să recunoască detaliile sau să citească fără o mărire. Se pare că nu au probleme în recunoașterea semenilor lor, deoarece folosesc indicii precum hainele, părul sau înălțimea celorlalte persoane, dar în anumite contexte este posibil să nu identifice o persoană care ar trebui să fie familiară. De asemenea, pot să nu prezinte dificultăți în deplasare, dar folosesc dispozitive electronice sau digitale pentru a amplifica informațiile sau chiar să le primească în formă sonoră.

Unele persoane cu orbire sunt capabile să perceapă lumină sau volume mari, ceea ce înseamnă că unele dintre comportamentele lor par mai naturale din punctul de vedere al persoanei cu vedere. În plus, cei care au dezvoltat abilități personale și sociale adecvate vârstei tind să fie mai participativi, în timp ce alții pot avea nevoie de ajutor constant în activitățile de zi cu zi, ceea ce poate da impresia că persoanele cu orbire sunt, în general, dependente.

Pe scurt, cel mai bun mod de a interacționa și de a înțelege o persoană cu deficiențe de vedere sau oarbă este să îi întrebi, să eviți etichetele și prejudecățile și să ne oferim ajutorul în cazul în care ar putea fi nevoie, într-un mod complet natural.

- 1. Fiecare persoană este diferită din cauza mai multor factori: unul dintre primii este insuficiența vizuală sau orbirea în sine, deoarece nu există două persoane care să vadă în același mod.**
- 2. Condițiile de mediu pot schimba semnificativ modul în care o persoană își vede și / sau își percepe mediul.**
- 3. Impactul asupra familiei a sosirii unui copil cu deficiențe de vedere sau orbire modifică toate așteptările. familia are nevoie de sprijin și empatie.**
- 4. Călătoria în școală sau pe stradă este o activitate complexă pentru care o persoană se pregătește de-a lungul creșterii sale.**
- 5. Stilul de educație pe care familia și școala îl oferă copilului cu deficiențe de vedere sau orbire îi vor influența dezvoltarea și imaginea de sine a persoanei și a celor din jurul său.**
- 6. Încercarea de a înțelege și de a cunoaște mai bine persoana și caracteristicile acesteia este probabil cea mai bună modalitate de a o ajuta.**

BIBLIOGRAFIE

Jackson, R., y Lawson, G. D. (1995). «Family environment and psychological distress in persons who are visually impaired». Journal of Visual Impairment and Blindness, 89,157-160. Versión en español (1996):

Glidden, L. M. (1993). «What we do not know about families with children who have developmental disabilities: the Questionnaire on Resources and Stress as a case study». American Journal of Mental Retardation, 97 (5), 481-495.

Jangra, D., Ganesh, A., Thackray, R., Austin, L., Ulster, A., Sutherland, J., & Levin, A. V. (2007). Psychosocial adjustment to visual loss in patients with retinitis pigmentosa. Ophthalmic genetics, 28(1), 25–30.
<https://doi.org/10.1080/13816810701201930>

Sarimski, K., Hintermair, M., & Lang, M. (2016). Beurteilung sozial-emotionaler Kompetenzen von Kleinkindern mit einer Seh- oder Hörschädigung oder einer drohenden geistigen Behinderung [Social-Emotional Competence in Young Children with Hearing, Visual or Intellectual Impairments - an Explorative Study with the ITSEA]. Praxis der Kinderpsychologie und Kinderpsychiatrie, 65(8), 580–591.
<https://doi.org/10.13109/prkk.2016.65.8.580>

Hartshorne, T. S., & Schmittl, M. C. (2016). Social-Emotional Development in Children and Youth Who Are Deafblind. American annals of the deaf, 161(4), 444–453. <https://doi.org/10.1353/aad.2016.0036>

Funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

Ammerman, R. T., Van Hasselt, V. B., & Hersen, M. (1991). Parent-child problem-solving interactions in families of visually impaired youth. *Journal of pediatric psychology*, 16(1), 87–101. <https://doi.org/10.1093/jpepsy/16.1.87>

UNIT 3

ACCESIBILITATE ÎN COMUNICARE

3.1. Braille

3.2. Accesibilitate universală pentru persoanele cu deficiențe de vedere

3.3. Resurse tehnice pentru persoanele cu orbire și vedere slabă

3.3.1. Adaptarea resurselor optice, electronice și digitale la subiecte științifice

Obiective generale:

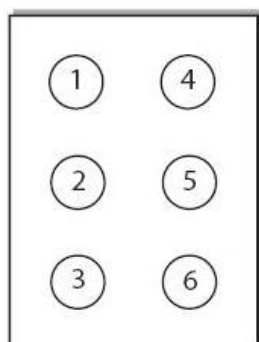
1. Informare despre alfabetizarea Braille și modul în care unele dispozitive electronice se bazează pe Braille pentru a adnota sau a primi informații.
2. Cunoașterea marii varietăți de resurse optice, electronice, digitale și software care pot fi utilizate de elevi în funcție de tipul lor de handicap.
4. Să înțeleagă rolul personalului didactic ca organizator și anticipator al resurselor necesare desfășurării normale a studiilor.

3.1 Braille.

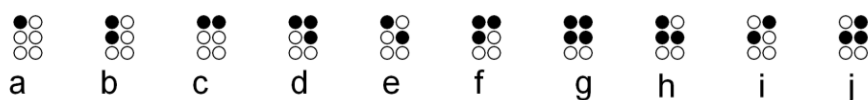
Au existat mai multe încercări de-a lungul istoriei de a crea un sistem de citire pentru nevăzători. În timp ce Haüy a folosit scrisori în relief în 1784, Barbier a fost cel care a inventat scrisori bazate pe grupuri de puncte în relief. Braille a folosit și a modificat acest sistem în 1825 folosind unul bazat pe șase puncte, fiind în 1932 la conferința londoneză a educatorilor nevăzători atunci când acest model a fost stabilit și este folosit acum la nivel mondial.

Codul Braille este conceput pentru a fi explorat prin atingere, iar unitatea sa de bază este formată din celulă, în interiorul căreia se află un set de puncte în relief, în șase poziții, numit semn generator. Literele provin din diferite combinații de puncte, obținând 64 de combinații diferite, inclusiv semnul fără puncte care este folosit ca spațiu liber pentru a separa. În plus, pentru a reprezenta unele semne este necesar să combinați mai multe caractere în Braille, deoarece combinațiile simple ar fi insuficiente. Acesta este cazul numerelor, a căror reprezentare este primele zece litere ale alfabetului precedate de un semn care reprezintă că ceea ce urmează sunt numere în loc de litere sau cu majuscule care sunt identificate cu un semn precedent.

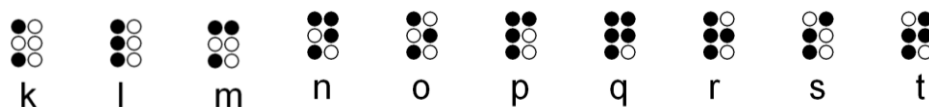
Semnul generator este punctul de plecare al tuturor semnelor și constă dintr-o celulă de o anumită dimensiune pentru o citire corectă cu vârfurile degetelor. Este reprezentată ca o figură dreptunghiulară în care găsim două coloane de câte trei puncte, numerotate de la unu la șase de sus în jos în prima coloană și începând din nou de sus în jos în a doua coloană.

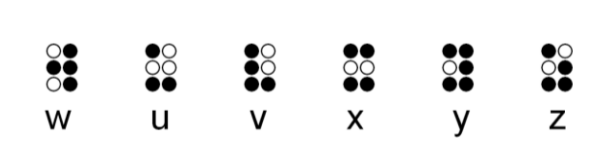
Fiecare literă este formată dintr-o combinație de puncte, al căror număr variază.

Poziția lor în spațiu este fundamental pentru recunoașterea literelor. Astfel, de exemplu, primele zece litere ale alfabetului sunt alcătuite din combinații de puncte din primele patru cutii, punctele 1, 2, 4, 5

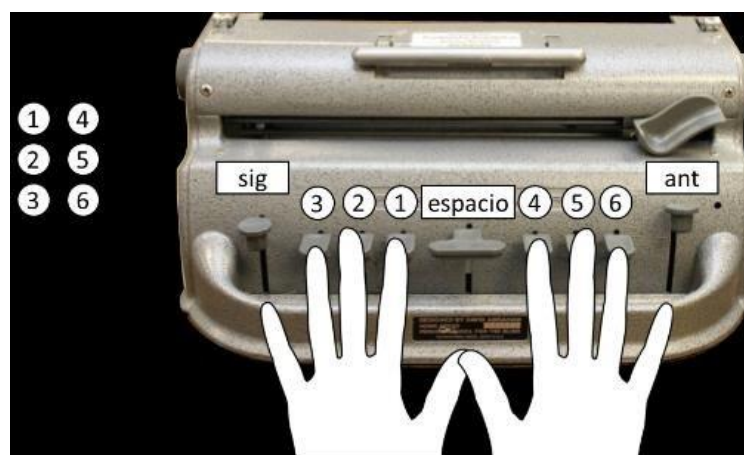

Următoarele zece litere sunt formate prin adăugarea punctului trei la primele zece litere. Restul alfabetului este compus prin adăugarea punctului 6 la literele j, k, l, m, n, o.

Există, de asemenea, semne pentru semne de punctuație, litere accentuate, semne de întrebare, semne de exclamare, cratime etc. După cum s-a indicat deja, este uneori necesar să se utilizeze două semne pentru un element diferit, deoarece combinațiile de puncte cu o singură casetă sunt limitate.

Citirea se efectuează în principal cu vârful degetelor arătătoare. Degetele urmează linia de la stânga la dreapta, iar mâna stângă urmează linia și la sfârșitul liniei coboară pentru a o căuta pe următoarea.

Pentru scriere, se folosește în general un aparat Perkins, care are cele șase taste pentru punctele semnului generatorului, trei taste în stânga 3, 2, 1 și trei în dreapta, 4, 5, 6 (în aceeași ordine). Pe aceste taste degetele sunt așezate astfel

Încât degetele arătătoare să fie așezate pe punctele 1 și 4, degetele mijlocii pe 2 și 5 și degetul inelar pe 3 și 6. În mijlocul tastelor punct este o altă tastă care servește ca distanțier. În stânga există o altă cheie pentru a schimba linia și în dreapta pentru a muta înapoi o casetă. Tastele punct trebuie să fie apăsate în același timp. De exemplu, dacă tastați litera „c”, apăsați simultan tastele 1 și 4.

Unele locuri folosesc în continuare numitul „model” pentru scris, pe care este așezată hârtia Braille și fiecare punct este marcat cu un indicator; de aceea se scrie punct cu punct și ținând cont că atunci când se folosește indicatorul pe hârtie, punctul va ieși în jos, adică în direcția opusă citirii. Deci, trebuie să scriem invers ca și cum ar fi o imagine în oglindă, adică de la dreapta la stânga și plasând punctele 1, 2 și 3 în coloana din dreapta. Numai în acest fel, când întoarceți hârtia, textul va fi în orientarea corectă.

Având în vedere dificultatea de a reprezenta toate semnele din șase puncte și datorită utilizării pe scară largă a computerelor, a liniilor Braille, a imprimantelor etc., s-a născut așa-numitul Braille computerizat, care este format din opt puncte. Cele două puncte noi sunt 7 și 8, care sunt plasate respectiv sub 3 și 6. De asemenea, diferă de Braille-ul folosit pentru citire în reprezentarea unor semne de punctuație și simboluri.

Un cititor Braille bun poate ajunge la 120 de cuvinte pe minut, deși aceasta nu este o regulă și uneori există persoane care ajung la 200 de cuvinte pe minut sau mai mult. Dar este cu siguranță un sistem de citire mai lent decât citirea vizuală, ceea ce este mai evident încă din etapa de învățământ secundar. Activitățile școlare consumă mai mult timp decât pentru alți elevi fără dizabilități. Este evident că performanța obținută la învățarea Braille-ului nu va fi aceeași dacă persoana este orb congenital sau orb la naștere ca și cum ar fi dobândit dizabilitatea mai târziu în viață. În acest din urmă caz, performanța lor va fi mai proastă pentru lectură, astfel încât introducerea tehnologiilor va fi esențială pentru ca elevul să se adapteze la ritmul studiilor. Acest lucru nu înseamnă că Braille nu mai este util, deoarece pe de o parte vom vedea cum scrierea în Braille poate fi foarte utilă pentru utilizarea notebook-urilor și a liniilor Braille și, pe de

altă parte, activitățile de zi cu zi pot fi desfășurate mai ușor dacă cunoaștem acest cod, deoarece în zilele noastre îl găsim în produsele farmaceutice, alimentele, produsele de curățare, lifturile, indicatoarele etc. Pe scurt, Braille este prezent în multe domenii ale vieții noastre.

Prin urmare, este normal să vezi un student de o anumită vârstă care citește cărți sau note în Braille folosind un computer sau alte sisteme, cum ar fi cărțile audio. În plus, o pagină în Braille ocupă de două ori mai mult spațiu decât o pagină tipărită cu cerneală, fără a lua în considerare faptul că dimensiunea și grosimea hârtiei sunt, de asemenea, mult mai mari. Acest lucru face dificil de transportat și înseamnă că, începând cu anumite etape educaționale, textul tipărit în Braille cedează locul utilizării tehnologiei și informațiilor prin mijloace auditive.

Blocnotele sunt dispozitive mici care pot fi conectate la computer și pot lua și edita în mod independent note folosind un simplu manager de fișiere, care în unele cazuri conține o linie Braille de câteva cutii, a cărei tastatură este similară cu cea a mașinii de scris Braille, care favorizează dimensiunea sa mică.

Foto: scriere Braille

Linia Braille sau afișajul Braille este un dispozitiv pentru transmiterea informațiilor în cod Braille de la un alt dispozitiv la care este conectat (computere, smartphone-uri etc.). Acestea sunt esențiale pentru persoanele surde, deoarece le permite accesul la informații de pe orice dispozitiv la care este conectat,

deoarece nici vizual, nici auditiv nu le poate accesa. Există mai multe modele și pot fi conectate prin USB și Bluetooth

Foto: linie Braille

- Codul Braille a apărut în 1825 și în 1932 a fost stabilit ca sistemul de citire care va fi utilizat la nivel mondial.
- Codul este generat dintr-o celulă de șase puncte ridicate, care constituie semnul generator al tuturor celorlalte. Fiecărui punct i se atribuie un număr care îl identifică și din combinarea acestor puncte se generează literele și alte semne. Uneori este necesar mai mult de o celulă pentru a genera semne, având în vedere limitarea combinațiilor de la 6 puncte.
- Citirea se efectuează în principal cu vârful degetelor arătătoare. Degetele urmează linia de la stânga la dreapta, iar mâna stângă urmează linia și la sfârșitul liniei coboară pentru a o căuta pe următoarea.
- Scrierea în Braille este prezentă în multe domenii ale vieții noastre: medicamente, alimente și alte produse.

3.2. Accesibilitate universală pentru persoanele cu deficiențe de vedere

Conceptul de accesibilitate a evoluat până astăzi, considerăm că este un set de măsuri care trebuie luate în considerare la proiectarea și dezvoltarea măsurilor, astfel încât orice persoană, indiferent dacă este sau nu cu dizabilități, să poată utiliza pe deplin un mediu, o resursă dată sau serviciu. Accesibilitatea a încetat să mai fie aplicarea unor resurse pentru a atenua limitările pe care mediul le pune persoanelor cu dizabilități, pentru a aborda conceptul de design universal, în care serviciile, procesele, mediile etc. sunt concepute astfel încât orice persoană să le poată utiliza. cât se poate de deplin. Prin urmare, este esențial să păstrăm drepturile tuturor oamenilor.

Utilizarea este calitatea unui mediu, proces, obiect sau serviciu prin care este ușor pentru oricine să învețe cum să-l folosească. Acest concept este strâns legat de cel anterior, întrucât înțelegem că dacă ceva îndeplinește criteriile de proiectare universală, va fi, de asemenea, mai ușor și mai simplu de utilizat pentru majoritatea populației. Utilizarea nu exclude utilizarea de ajutoare tehnice. Accesibilitatea universală implică faptul că obiectele, conținutul sau serviciile pot fi utilizate chiar și cu ajutoare tehnice, atâta timp cât rezultatul este simplu și satisfăcător, intuitiv și ușor de învățat. Dar nu are rost să faci un serviciu, dispozitiv sau aplicație accesibil dacă trebuie urmată o cale complexă și neintuitivă pentru a efectua o acțiune sau funcție dată.

Deși fiecare țară are propria legislație, la nivel internațional cel mai important standard este „Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități”. Această convenție stabilește că, prin accesibilitatea universală, participarea persoanelor cu dizabilități trebuie garantată în condiții egale. Accesibilitatea universală deschide ușa către un mod de a privi realitatea care integrează diverse discipline (politici sociale, arhitectură, planificare urbană, inovație tehnologică). Prin urmare, este vorba de a aplica o perspectivă diferită de care beneficiem cu toții.

În domeniul educației, constatăm că lipsa resurselor tehnice și materiale care permit accesul deplin la formarea academică și lipsa limitării profesioniștilor la formarea incluzivă și la resursele disponibile a fost principalul obstacol în calea dezvoltării educaționale depline a persoanelor cu deficiențe de vedere. . În ceea

ce privește digitalizarea, aceasta a favorizat accesul la conținut pe scară largă, dar întârzierea în dezvoltarea de software și dispozitive care permit accesul la conținut științific, au reprezentat o frână majoră la accesul la instruire pentru studenții cu deficiențe de vedere. În timp ce restul studenților ar putea urmări o explicație de natură științifică prin tablă tradițională sau digitală sau pe computerele lor, studenții cu deficiențe de vedere au trebuit să urmeze aceste studii cu adaptări Braille care sunt mult mai lente în procesarea informațiilor. Din fericire, acest lucru se schimbă rapid.

Cu toate acestea, lipsa de informații a cadrelor didactice și lipsa lor de pregătire în ceea ce privește procedurile educaționale incluzive, precum și resursele pe care elevul cu deficiențe de vedere se poate baza pentru a accesa pe deplin educația științifică sunt un obstacol important.

- **Accesibilitatea universală este un drept al persoanelor cu dizabilități, astfel cum se prevede în Convenția Națiunilor Unite.**
- **Accesibilitatea universală implică faptul că serviciile, bunurile, conținutul și procesele sunt ușor de învățat și de utilizat pentru orice persoană, chiar dacă acest lucru necesită utilizarea altor dispozitive.**
- **În domeniul educației, lipsa cunoștințelor profesioniștilor despre resursele care fac ca predarea să fie incluzivă, precum și instrumentele care fac conținutul accesibil studenților este principala problemă.**

3.3. Resurse tehnice pentru persoanele cu orbire și vedere slabă

Există mai multe resurse pentru persoanele cu orbire și vedere redusă. Vom împărtăși inițial aceste resurse în cele care sunt utilizate în primul rând de persoanele cu vedere slabă și cele care vizează persoanele cu orbire. Unele dintre aceste resurse, cum ar fi examinatorii de ecran, sunt împărtășite de ambele grupuri de populație, putem spune că nu se exclud reciproc. În sfârșit,

vor vorbi despre resursele metodologice sau despre accesul la informații care sunt legate de procedurile didactice și despre modul lor de a aduce instruirea mai aproape de toți elevii.

- Ajutoare optice: vorbim despre lupe de tot felul, ochelari speciali pentru citit, telescoape pentru vizualizarea la distanță, filtre pentru reglarea și reglarea iluminatului care ajunge la ochi etc. Acestea sunt resurse care necesită învățare de utilizat, din moment ce noi abilitățile de citire sunt puse în joc, diferite de cele utilizate de persoanele fără deficiențe de vedere. Ca regulă generală, aceste resurse permit elevului să acceseze orice informație tipărită, astfel încât nu este necesar să extindă sau să transcrie informația, dar studentul are propriile mijloace pentru a accesa manuale, note etc. Citirea, ca și în Braille, este mai lentă și persoana tinde să obosească mai mult, necesită mai mult efort, astfel încât timpul lor de lucru este mai scurt. Sunt ajutoare care pot fi utilizate în combinație cu alte resurse digitale sau auditive.

- Ajutoare non-optice: acestea sunt toate acele resurse care facilitează citirea și scrierea elevului, cum ar fi lutrii care aduc textul sau documentul mai aproape, pixuri sau markere cu vârful mai gros, hârtie căptușită sau hârtie de o anumită culoare pentru a favoriza contrastul, iluminare adecvată nevoilor persoanei. În general, este valabil să se ia în considerare în acest grup orice resursă care îmbunătățește contrastul, reduce oboseala, îmbunătățește iluminarea sau favorizează o postură corporală mai confortabilă, permițând astfel o citire mai ușoară și mai eficientă. În acest sens, în cadrul clasei este esențial să se țină seama de poziția și tipul de lumină sau de apropierea de tablă.

- Ajutoare electronice: acestea sunt dispozitive care permit mărirea electronică a imaginii (în funcție de dispozitiv poate atinge mărimi de 60 de ori mai mari decât dimensiunea reală), aplică contraste diferite care favorizează citirea, controlul culorii și al iluminării. Acestea pot fi folosite atât pentru sarcini apropiate, cât și îndepărtate, cum ar fi vizualizarea tablei albe. Există, de asemenea, dispozitive portabile sau desktop, pentru a fi utilizate într-un studiu sau stație de lucru. Dispozitivele mai portabile se numesc lupe electronice, în timp ce celelalte sunt numite lupe TV. Există o gamă largă de aceste dispozitive.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

- După de ecran: există unele programe care facilitează mărirea digitală a ecranului fără pierderea calității imaginii, cu funcții adăugate precum personalizarea contrastului, adaptarea culorii și dimensiunii mouse-ului, citirea cu voce sau localizarea focalizării. Zoomtext, Magic, Zoom pentru macOS și IOS, Windows Magnifier, sunt câteva dintre lupele disponibile.

- Tastatură cu caractere macro: o modificare a tastaturii convenționale cu taste, culori și contraste mai mari, potrivite pentru o persoană cu deficiențe de vedere.

Resurse pentru persoanele cu orbire parțială sau totală.

- Notepad: deja menționat mai sus, permit editarea textelor și salvarea lor în fișiere, conectarea lor la alte dispozitive. Au o tastatură braille care le face dimensiunile mai mici.
- Liniile Braille sau afișajele Braille: la fel ca cele precedente, au fost menționate în secțiunea precedentă, permițând ieșirea informațiilor de pe dispozitivul la care este conectat. Este un dispozitiv care are o bandă perforată prin care apar tulpinile care alcătuiesc literele braille. Unele încorporează o tastatură braille de la care puteți scrie și opera dispozitivul la care este conectat.
- Imprimantă Braille: imprimă pe hârtie Braille cu un cod de 6 sau 8 puncte, au o interfață vocală și imprimă documente de pe computer, telefon mobil sau blocnotes. Există modele de o dimensiune care permite portabilitatea.
- Cititor de ecran: numit și cititor de ecran, transmite utilizatorului informațiile de pe ecran prin intermediul sintetizatorului de vorbire sau a liniei braille. Unele dintre cele

mai utilizate sunt NVDA, Jaws, Narrator sau Voiceover. Există, de asemenea, cititoare de ecran pentru dispozitive mobile precum Talkback sau Voice Assistant.

- Recunoscător optic de caractere: acest software permite accesul la textul tipărit, transformându-l în digital cu un scanner, fiind capabil să citească informațiile prin alte dispozitive (computer, mobil) și adaptările acestora.
- Convertor text-vorbire: există mai multe programe care, pe baza sintezei vorbirii, transformă textele în fișiere vocale sintetice. Audiotesti, Balabolka, Dspeech, Lectotext.
- Daisy player: poate fi hardware sau software și reproduce conținut audio și permite accesul la capitole, pagini, paragrafe specifice sau semne stabilite de utilizator, permițând o navigare mai ușoară prin textul vorbit. În prezent biblioteca de cărți audio este foarte extinsă, fiind un mare avans pentru accesul la cultură și instruire pentru persoanele cu deficiențe de vedere sau orbire.
- Asistenți vocali: asistenții vocali pentru dispozitive mobile, dar și pentru computere, devin din ce în ce mai populari. Siri, Alexa sau asistentul vocal Google sunt cele mai cunoscute și mai utilizate. Sunt utile pentru introducerea de texte, dar și pentru îndeplinirea unor funcții precum deschiderea aplicațiilor, efectuarea de apeluri sau obținerea de informații de diferite tipuri.

- Există resurse specifice pentru persoanele cu vedere redusă, cum ar fi ajutoarele optice și non-optice, ajutoarele electronice și lupele.
- Persoanele cu orbire totală sau parțială folosesc blocnotesuri, linii Braille, cititoare de ecran, imprimante Braille sau identificatoare optice de caractere.
- Unele instrumente pot fi utilizate indiferent dacă aveți sau nu vreun grad de reducere a vederii, cum ar fi cititoarele de ecran, recunoașterea text-la-

3.3.1. Adaptarea resurselor optice, electronice și digitale la subiecte științifice

Așa cum am văzut în secțiunile anterioare, există în prezent o varietate importantă de resurse care, în multe cazuri, nu se exclud reciproc, dar posibil sunt complementare. Totul va depinde de caracteristicile vizuale și abilitățile utilizatorului și de activitatea pentru care sunt folosiți. Există instrumente care sunt mai potrivite pentru unii oameni sau pentru alții în funcție de starea lor vizuală și resurse care sunt mai potrivite pentru activități specifice. De exemplu, unii oameni vor folosi ajutoare optice pentru citirea manualelor, dar în cazul citirilor foarte lungi pot folosi fișiere audio ale documentului sau ajutoare electronice precum lupa TV, care fac citirea mai confortabilă. Această ultimă resursă poate fi mai utilă pentru a vedea și a explora un plan sau o grafică decât o ochelari de aproape sau o lupă optică datorită versatilității și capacității sale de mărire.

Un elev cu deficiențe de vedere poate folosi un telescop sau o lupă TV pentru a vedea tabla și pentru a urma explicațiile profesorului, în timp ce un student cu orbire va avea nevoie ca profesorul să citească cu voce tare tot ce este scris pe tablă și, dacă este necesar, să ofere acest lucru informații într-un format accesibil, astfel încât studentul să le poată accesa cu propriile resurse. Acestea din urmă se pot întâmpla atunci când vorbim despre evoluții matematice sau științifice, formule sau grafice. Prevederea conținutului care trebuie predat și a materialelor sau resurselor de care va avea nevoie elevul cu deficiențe de vedere sau orbire este o cerință inevitabilă.

De aceea este important, în primul rând, să se efectueze o analiză a caracteristicilor și situației vizuale a elevului, a abilităților acestuia în utilizarea resurselor și a caracteristicilor activităților care urmează a fi desfășurate. Când vorbim despre studii științifice,

CONSIDERAȚII METODOLOGICE ÎN ATENȚIA EDUCAȚIONALĂ ȘI DE FORMARE

- 4.1. Percepții vizuale și auditive de bază și abilități de atenție
- 4.2. Stimulare senzorială
- 4.3. Memorie vizuală, tactilă și haptică

- 4.4. Strategii de interacțiune comunicativă
- 4.5. Implicații educaționale și profesionale ale deficienței de vedere

OBIECTIVE

Scopul acestei unități este de a înțelege considerațiile metodologice în educație și formare, în funcție de nevoile persoanelor cu deficiențe de vedere în mediul educațional.

Principalele obiective ale acestei unități sunt:

- Să învețe percepțiile și abilitățile elevilor cu deficiențe de vedere
- Să aibă informații despre strategiile de comunicare în funcție de nevoile lor, în același timp să înțeleagă implicațiile lor educaționale și profesionale.

INTRODUCERE

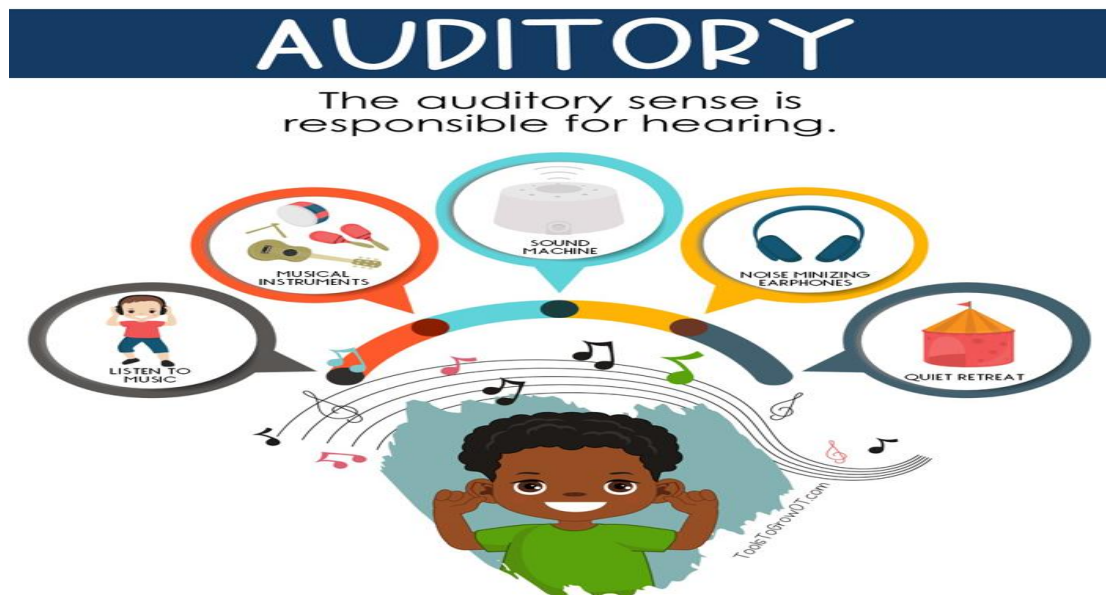
Aproape tot procesul învățării se întâmplă prin simțurile vederii și auzului. Prin urmare, pierderea funcției vizuale ca urmare a deteriorării organului vizual afectează învățarea. Se estimează că 85% din informațiile persoanei văzătoare sunt prin vedere. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că persoanele cu deficiențe de vedere vor obține cu 85% mai puține informații decât cele cu vedere, înseamnă că persoanele cu deficiențe de vedere utilizează alte organe senzoriale pentru a obține informații.

Cei cu deficiențe de vedere obțin informații folosind gura, limba, urechea, nasul și mâinile. Persoanele cu deficiențe de vedere își dezvoltă sentimentele și gândurile despre frumusețe, natură și altele prin auzul, mirosul și simțurile tactile.

Odată cu schimbările făcute în procesele de predare, copilul cu deficiențe de vedere este pregătit să-și continue viața independent, cu cunoștințe, abilități și folosind puterea de atingere, auz, miros și viziune reziduală. În clasă, atunci când un copil cu pierderea completă sau parțială a funcției vizuale este recunoscut devreme și este direcționat către un centru sanitar, vederea poate fi restabilită. Copilul al cărui viziune este corectată învață la fel ca alți copii. În plus, odată cu aranjamentul făcut în procesul de predare, cum ar fi aranjamentele din clasă, cum ar fi punerea în față a celor a căror deficiență vizuală nu poate fi corectată și transformarea activităților vizuale ale lecției în activități auditive și tactile, celelalte organe

senzoriale sunt stimulate și pregătite pentru învățare. Astfel, copilul cu deficiențe de vedere poate merge la școala din regiunea în care locuiește și realizând obiectivele lecțiilor din clasă sa, este mai bine pregătit pentru societatea în care trăiește și va fi să fie mai ușor de integrat în societate.

4.1. PERCEPȚII VIZUALE ȘI AUDITIVE DE BAZĂ ȘI ABILITĂȚI DE ATENȚIE

Descrierea imaginii: Un băiat își arată urechile. Există 5 imagini care prezintă surse auditive. Și există o propoziție. Simțul auditiv este responsabil pentru auz.

Cei cu deficiențe de vedere din punct de vedere educațional sunt cei care au nevoie de materiale tactile și auditive în educație. Această definiție este pentru a aduce mai întâi în

mente citirea. Persoana care este definită ca fiind deficientă din punct de vedere educațional, are nevoie de cărți Braille sau vorbitoare pentru lectură. Nu poate folosi simțul vederii pentru învățare. Persoanele cu vedere scăzută au nevoie de instrumente precum ochelari, lue, materiale cu tipar mare, iluminat, contrast și aranjamente de mediu pentru a-și folosi potențialul de vedere la cel mai înalt nivel.

Se estimează că 85% din informațiile pe care oamenii le primesc din lumea exterioară sunt prin viziune. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că elevii cu deficiențe de vedere vor primi cu 85% mai puține informații decât cei cu vedere. Înseamnă că elevii cu deficiențe de vedere vor folosi și alte organe senzoriale pentru a obține informații.

Copiii mici percep lumea într-un mod integrat cu vederea lor. Simțul vederii oferă, de asemenea, informații copilului despre obiecte și persoane din afara mediului său imediat. În absența viziunii, individul trebuie să se bazeze pe propriile studii și pe experiențele altora pentru a afla despre lume. Multe obiecte din mediu sunt prea mari sau prea mici și prea abstracte pentru ca infantul să poată examina prin atingere și auz. Definițiile verbale depind de punctul de vedere al persoanei care face definiția și sunt incomplete. Din acest motiv, copiii cu deficiențe de vedere nu pot înțelege pe deplin evenimentele și obiectele din mediu.

Dezvoltarea lor conceptuală este mai lentă decât cea a celorlalți copii. Mai ales în concepte abstracte, succesul este scăzut. Motivul este lipsa experiențelor de învățare adecvate.

Copiii cu probleme de vedere pot întâmpina probleme cum ar fi privirea îndelungată în același punct, neputând observa un obiect care ar putea fi de interes, neputând urmări obiectul cu ochii lor, neputând distinge culorile, lovind obiecte frecvent, căzând frecvent sau ajungând la dreapta și la stânga fără țință.

Subiectul pentru care suferă cel mai mult copiii cu deficiențe de vedere este conceptul. Pentru că încearcă să învețe folosindu-și celelalte simțuri, iar celelalte simțuri ale sale sunt limitate în informațiile despre un anumit domeniu.

Multe abilități motorii, cum ar fi deținerea, eliberarea, luarea mesei și îmbrăcarea sunt învățate ca urmare a observației și imitației adulților. Copiii afectați de deficiențe de vedere au dificultăți în observarea și imitarea adulților.

Nu există o coordonare ochi-mână la copiii cu deficiențe de vedere din cauza dizabilității lor. În principal, el ar trebui să încerce să îmbunătățească cooperarea ureche-mână în pregătirea sa.

Dezvoltarea cognitivă necesită utilizarea simțurilor. Pentru că totul din minte este perceput mai întâi prin simțuri. Acesta îl interiorizează și îl stochează ca un model care corespunde mediului pe care un copil îl atinge, aude, vede, gustă și miroase. Lipsa vederii la copiii cu deficiențe de vedere îi face să fie privați de majoritatea informațiilor. Pentru aceasta, utilizarea simțului tactil este mai activă.

Conceptul, abstractizarea și dezvoltarea clasificării copiilor cu deficiențe de vedere rămân întotdeauna în urmă cu colegii lor.

Copiii cu deficiențe de vedere nu pot face contact vizual, nu se pot exprima cu gesturi și mimici. Nu au strategii pentru a atrage atenția adulților. Din acest motiv, este posibil să pară obraznici. Când descoperă că pot atrage atenția astfel, pot alege să plângă în loc să comunice verbal.

Limbajul este o caracteristică învățată. Nu există aproape niciun efect negativ asupra dezvoltării limbajului celor care au deficiențe de vedere din cauza deficienței auditive.

O caracteristică numită echolalia (repetarea fără sens a cuvintelor) este observată în vorbirea copiilor cu deficiențe de vedere care abia încep să vorbească. Motivul pentru aceasta este că infantul este expus la experiențe lingvistice care nu înseamnă comunicare. Astfel au loc repetări de cuvinte fără sens. Sunt interesați de activitățile sociale. Capacitatea lor de acțiune independentă este limitată.

Există multe indicii pentru depistarea copiilor cu deficiențe de vedere:

- **Incapacitatea de a urmări sau observa elemente interesante în fața ochilor lor**
- **Nu se uita mult în același loc**
- **Întorc ochii într-un mod diferit**
- **Își ating frecvent ochii**
- **Evită lumina**

- **Fără scop, merg în direcția greșită și cad frecvent**
- **Incapacitatea de a distinge culorile unei imagini colorate**
- **Roșeață și lacrimi în ochi**
- **Ochi încețoșați și strălucitori atunci când se aprinde lumina**

DE CE UN COPIL CU DEFICIENȚE DE VEDERE SE CONFRUNTĂ CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE?

Dacă infantul cu vedere scăzută nu poate vedea deloc, este posibil să aibă dificultăți în a învăța cum să-și folosească corpul. Această dificultate se datorează incapacității de a vedea cum alții își mișcă corpul în timp ce fac anumite lucruri.

Conștientizarea unui copil cu deficiențe de vedere este diferită de conștientizarea celorlalți. Din acest motiv, ar trebui incluse noi metode pentru ca infantul cu deficiențe de vedere să fie conștient de mediul său. Se așteaptă să devină conștient de ceea ce îl înconjoară auzind, atingând și mirosind în loc să-și folosească vederea. Copilul cu deficiențe de vedere începe să-și recunoască mediul prin atingere.

Omul folosește semnificativ sunetele pentru a înțelege mediul său și relația sa cu mediul. Sunetul este o formă de energie cauzată de vibrații. Obiectele înconjurătoare emit sunete sau reflectă sunete. Vibrațiile se deplasează prin aer, lăsând sursa care produce sunetul. Persoana cu deficiențe de vedere poate proiecta în ce tip de mediu se află, prin sunetele și ecourile obiectelor din jur.

IDENTIFICAREA SURSEI SUNETULUI

Este extrem de important ca infantul cu deficiențe de vedere să poată identifica de unde provine sunetul și sursa acestuia. De asemenea, se numește „auz în ambele urechi” pentru a determina sursa sunetului. De exemplu, când o monedă îți cade din buzunar, poți ghici fără să vezi unde a căzut moneda.

Dacă banii sunt în partea stângă a dvs., sunetul pe care îl face vă indică aproximativ unde sunt banii. Cum poți ghici unde au căzut banii? Pe măsură ce valurile sonore de la

căderea banilor se răspândesc în jur, acestea slăbesc treptat și, în cele din urmă, dispar. Din moment ce banii cad pe partea stângă, undele sonore pe care le câștigă banii vin mai întâi la urechea stângă. Când undele sonore ajung la urechea ta dreaptă, acestea devin puțin mai slabe. De aici știm că banii cad în stânga noastră. Din intensitatea sunetului, putem estima cât de departe sunt. Când una dintre urechile noastre nu aude sau când ne acoperim urechile, devine mai greu să găsim bani. Este extrem de important să se poată determina sursa sunetului și la ce distanță este sursa sunetului, să se determine poziția persoanelor cu deficiențe de vedere și să se deplaseze independent.

IDENTIFICAREA PRIN REVERBERARE

Găsirea unui loc cu rezonanța sunetului este posibilă cu sunetele produse de persoana care lovește obiecte și revine. Ecoul sunetului care se clipește se modifică pe măsură ce vă apropiați de perete. Micile modificări ale sunetului răsunător indică faptul că peretele se apropie sau se îndepărtează. Dacă ai strigat în vale, ceea ce auzi acolo este un ecou al vocii tale. Faceți un sunet pocnind degetul pe un hol îngust. Stați departe de perete la capătul holului și ascultați ecoul sunetului degetului. Apropiați-vă puțin de perete și continuați să pocniți degetul. Veți observa că sunetul și ecoul său se schimbă. Un copil cu deficiențe de vedere, care a învățat să asculte ecoul sunetului, poate merge întotdeauna pe aceeași distanță de perete, cu ecoul sunetului care vine de la peretele sălii de sport pocnind degetul. Dacă această abilitate nu este dobândită la o vârstă fragedă, este foarte dificil de învățat.

PERCEPȚIA OBIECTULUI

Persoanele cu deficiențe de vedere au al șaselea simț? De secole, s-a crezut că oamenii născuți cu vedere slabă aud mai bine decât oamenii cu vedere. În general, se credea că acești oameni au al șaselea simț numit. Sursa acestei convingeri este că unii cu deficiențe de vedere pot rătăci fără să lovească lucrurile din jurul lor.

Convingerea că persoanele cu vedere scăzută aud mai bine și au un al șaselea simț este nerealistă. S-a dovedit în urmă cu mulți ani că este ireal. Persoanele cu deficiențe de vedere care pot simți obiecte nu au auz mai bun decât persoana cu vedere medie. Audierea

proceselor pe ambele grupuri a dovedit acest lucru. Atunci când o persoană cu deficiențe de vedere observă un obstacol în fața sa, este pentru că știe ce să asculte.

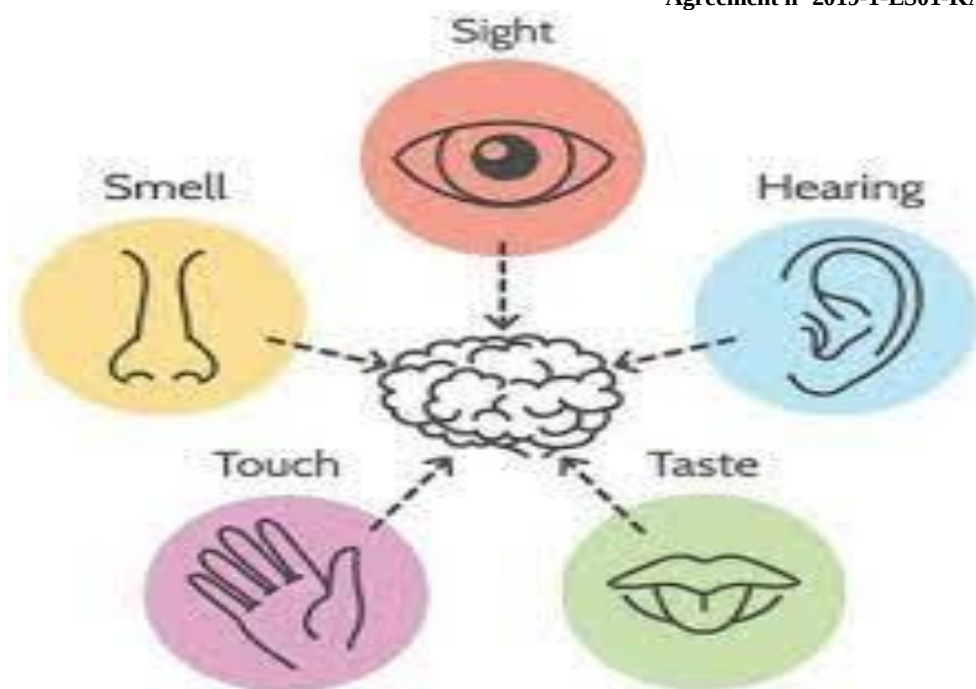
UMBRELE SONORE

Știm cu toții cum umbrele sunt create de soare. Dacă ne întoarcem spre vest într-o după-amiază, corpul nostru blochează razele soarelui și se formează o umbră în spatele nostru. Același lucru se întâmplă și cu sunetele.

MIROSUL

Simțul mirosului are o importanță deosebită. Există întotdeauna multe mirosuri în mediu care pot spune exact unde este o persoană cu deficiențe de vedere. Un medicament de farmacie, un medicament antiseptic, un restaurant miroase; iar un cuptor de patiserie miroase bine. Mirosul emanat de aici le spune copiilor exact unde sunt. În magazine, cafeaua acționează ca un marcator de miros complet pentru locație. Dacă persoanele cu deficiențe de vedere nu sunt învățate să distingă mirosuri similare, nu vor putea folosi aceste indicii.

4.2. STIMULAREA SENZORIALĂ

Descrierea imaginii: Există 5 organe de simț. Ochi, ureche, nas, mână și limbă.

Elevii cu deficiențe de vedere, împreună cu alți elevi cu deficiențe senzoriale, percep adesea greșit informații sau caută stimuli senzoriali suplimentari pentru a se concentra sau a se calma. Procesarea senzorială slabă poate face dificilă îndeplinirea de către un student a unor sarcini funcționale și academice.

Comportamentul elevilor poate oferi indicii asupra problemelor de procesare senzorială. Elevii pot reacționa prea mult (hiper) sau prea puțin (hipo) la o varietate de senzații. Scopul este de a oferi un mediu care să ajute elevul să fie mai bun la interpretarea și organizarea informațiilor senzoriale. Primul pas este de a determina tipul de informații senzoriale pe care elevul le caută. În general, elevii care reacționează prea puțin au nevoie de un program de stimulare, în timp ce cei care reacționează prea mult la stimuli au nevoie de un mediu calmant.

STIMULAREA TACTILĂ

Informațiile tactile sunt informații primite prin atingere, inclusiv sensibilitatea la atingere ușoară, presiune, durere și temperatură. Activitățile care implică o atingere fermă și constantă ajută la calmarea elevilor, în timp ce activitățile care implică atingerea ușoară și rapidă a părților corpului sunt mai stimulante. Mulți elevii pot rezista să-și murdărească mâinile sau să atingă diverse materiale.

Încurajați expunerea treptată la diverse texturi și experiențe complexe pentru a extinde varietatea și experiența elevului de atingere și explorare. Alți elevi pot părea letargici sau pot dori să atingă totul. Pentru a stimula copilul, efectuați activități de stimulare pentru elev, cum ar fi gâdilarea brațelor sau a spatelui și gâtului. Încurajați elevul să spele și să usuce fața pentru a o stimula.

Activitățile posibile pentru a-l ajuta pe elevul care caută stimulare tactilă includ răsucirea părului, mângâierea degetelor, frecarea diferitelor țesături, jucăriile care se mișcă pentru a se întinde, îmbrățișarea, jocul cu texturi (nisip, orez, fasole, cremă de ras, vopsea cu degetele, budincă), frișcă, plastelină, lut, terapie), făcând masaje pentru mâini sau ținând jucării sau masaje vibrante.

STIMULAREA PROPRIOCEPTIVĂ (PERCEPȚIE INTERIOARĂ)

Proprioceptivul reprezintă informații despre pozițiile relative ale părților corpului. Aceste informații provin din senzațiile care apar la nivelul mușchilor, articulațiilor, ligamentelor și receptorilor asociați oaselor. Luați în considerare să oferiți elevului un rucsac mediu spre greu pe care să îl poarte în timp ce merge.

Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută stimulare proprioceptivă includ îmbrățișarea pilotelor, așezat pe un sac de fasole, încrucișarea picioarelor, așezat pe picioare, activități grele de muncă, împingere, tragere, mers pe roabă, târâre sau urcare, flotări. Luați în considerare plasarea unui sac de fasole într-un loc liniștit pentru a fi utilizat de elevi.

STIMULARE VIZUALĂ

Vederea este informația primită de la ochi. Elevii care caută un mediu liniștit pot beneficia de diminuarea luminilor sau de a lucra într-un stand sau într-o zonă bine întreținută. Intrarea vizuală care este strălucitoare și contrastantă sau reflectantă tinde să fie avertizantă. Acești elevii pot prefera jocuri video, culori neon și lumini fluorescente.

Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută stimulare vizuală includ privirea la unghii și inele colorate; răsfoirea de reviste, urmărirea peștilor într-un acvariu; Urmărirea jocului „ulei și apă”. Se minimizează dezordinea vizuală, deoarece acestea pot distra vizual și pot provoca dezordine.

STIMULARE GUSTATIVĂ

Gustul este informația primită prin limbă / buze. Este strâns legat de simțul mirosului. Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută contribuții îndulcitoare sunt mestecarea scobitorilor cu aromă, zahărul (acru stimulant), guma de mestecat, milkshake-uri, cuburi de gheață, mestecarea boabelor de cafea, respirația profundă lentă. De asemenea, elevul poate fi încurajat să înghită și să respire calm și concentrat.

STIMULAREA AUDITIVĂ

Auzul este informația primită de la urechi. Sunetele ritmice, moi și fixe sunt liniștitoare. Vocile puternice și schimbătoare sunt stimulante. Pentru un student care este ușor distras de vocile puternice, folosiți un discurs calm pentru a capta atenția elevului. Redați muzică ușoară în fundal pentru a calma elevul sau lăsați-l să poarte protecții pentru urechi sau căști pentru a amortiza zgomotul.

Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută stimulare auditivă includ zumzetul unui umidificator, zumzetul moale sau fluierul unui ventilator, atingerea unui creion pe o suprafață, redarea de muzică de fundal sau muzică pe un iPod sau alt dispozitiv de înregistrare a muzicii. Luați în considerare amplasarea unui covor de pluș sau a unui covor moale într-o zonă liniștită a camerei, unde elevul se poate relaxa.

4.3. MEMORIA VIZUALĂ, TACTILĂ ȘI HAPTICĂ

Folosirea vederii reziduale

Descrierea imaginii: Există un animal foarte mic pe degetul cuiva. Această imagine amintește de memoria haptică.

Majoritatea copiilor cu deficiențe de vedere au suficientă vedere reziduală pentru a citi textul. Din cauza dificultăților întâmpinate la citirea cu litere de relief și a deficienței vizuale crește adaptarea la învățare și mediu, se folosește reziduurile de vedere.

În trecut, se credea că utilizarea reziduurilor de vedere ar cauza mai multe leziuni oculare. „Păstrarea cărții aproape de ochi dăunează ochiului și, prin urmare, vederea”. „Folosirea ochilor mult timp dăunează ochilor”. „Citirea și utilizarea vederii celor care poartă ochelari cu lentile puternice dăunează ochilor.” Astăzi, aceste credințe s-au dovedit a fi greșite. Conform definiției legale, copiii care au fost definiți ca fiind cu deficiențe de vedere au fost obligați să citească materialul bibliografic cu degetele, de teamă că vederea lor se va deteriora atunci când își vor folosi vederea. Citirea textului scris cu alfabetul latin cu ochii este mai ușoară și mai rapidă decât textul scris în Braille (braille) cu atingerea.

Deoarece utilizarea vederii nu dăunează ochiului și este ușor și rapid de citit cu ochii, deficiența vizuală ar trebui susținută prin mărirea dimensiunii fontului textelor cu ajutorul

instrumentelor de fotocopiere sau folosind lupe, precum și ajustarea contrast între text și teren.

Conștientizarea copilului cu deficiențe de vedere asupra mediului său diferă de conștientizarea oamenilor din jurul său. Din acest motiv, este necesar să se includă noi metode pentru ca copilul cu deficiențe de vedere să fie conștient de mediul său. Se așteaptă ca copilul cu deficiențe de vedere să conștientizeze mediul înconjurător prin auz, atingere și miros, în loc să-și vadă împrejurimile.

Învățarea prin atingere

Simțul tactil și haptic se folosesc pentru a învăța mediul și obiectele prin atingere.

Simțul tactil (senzația kinestezică):

Simțul tactil oferă puține informații, altele decât căldura, textura obiectului și forma obiectelor mici. Cu toate acestea, persoanele cu deficiențe de vedere învață despre mediul lor și despre alte persoane prin simțul tactil. În afară de obiectele cu dimensiuni foarte mici, relațiile spațiale ale obiectelor, cum ar fi dimensiunea, distanța și raportul, sunt percepute utilizând atingerea și senzația musculară împreună. Când luăm o găleată de pe sol și ne uităm la greutatea acesteia, ne folosim simțul muscular. În timp ce mâncăm mâncarea, ducem lingura la gură, profităm de memoria noastră musculară.

Legarea șiretului este un alt exemplu de utilizare a „memoriei musculare”. Când legați șireturile, nu este luat în considerare fiecare pas mic de legare a șireturilor. Datorită senzației musculare, legarea pantofilor devine o abilitate. Mișcarea este observată prin senzația musculară sau / și această mișcare este păstrată în memorie. Această senzație ne spune ce fac mușchii. Persoanele cu deficiențe de vedere își folosesc memoria musculară pentru a prezice când se vor întoarce, vor urca scara sau vor merge în mișcare. Cu cât copilul cu deficiențe de vedere are mai multe șanse să-și folosească degetele, mâinile, brațele și picioarele, cu atât se dezvoltă mai multă senzație musculară. Fără „memoria musculară” este imposibil să știm cât de departe există de la ușa din față până la trotuar, de la clasă până la capătul holului, de la pat până la toaletă.

Simțul haptic:

Un copil cu deficiențe de vedere este incapabil să creeze o imagine vizuală (vis) a unui obiect, așa cum o face un copil cu vedere. O persoană care vede poate închide ochii și, cu ajutorul memoriei sale vizuale, își poate aminti cum arată o masă. Un copil cu deficiențe de vedere poate păstra, de asemenea, cum arată o masă în memoria sa. Dar el folosește imaginea haptică (imaginară). Imaginea copilului cu deficiențe de vedere a mesei se bazează pe o combinație de atingere, simțire și mișcări ale corpului. Numim asta „senzație haptică”.

Prin reunirea tuturor impresiilor tactile și kinestezice ale mesei, copilul cu deficiențe de vedere poate forma un concept haptic al mesei, similar cu modul în care un copil cu vedere își imaginează o masă. Pentru cineva cu deficiențe vizuale congenitale, acesta este afișat nu ca o imagine de masă, ci în textura, densitatea și forma tactilă. Persoana cu deficiențe de vedere își îmbunătățește memoria cu senzațiile pe care le obține examinând obiectul în momente diferite prin utilizarea sentimentului de a atinge obiectul în mod repetat. Apoi combină aceste senzații pentru a crea o imagine haptică. Senzația haptică implică atingerea obiectului centimetru cu centimetru sau pas cu pas, pentru a-l examina. Cei cu deficiențe de vedere creează conceptul obiectului atingând obiectul și examinându-l în detaliu. Persoana care vede realizează conceptul obiectului scanându-și ochiul. Deficienții de vedere nu pot înțelege pe deplin o imagine vizuală, iar cei care o văd au dificultăți în înțelegerea unei imagini haptice create de o persoană congenitală cu deficiențe de vedere.

Copilul cu deficiențe de vedere trebuie să-și folosească senzația haptică pentru a-și organiza și înțelege lumea. Trebuie să simtă totul cu vârful degetelor.

- Copilul cu deficiențe de vedere ar trebui să poată recunoaște toate lucrurile din clasă simțindu-le cu mâinile. În timpul explorării lor, ar trebui introduse numele lor reale.
- Ar trebui acordat timp copilului să simtă cu vârful degetelor pentru a-și dezvolta simțul tactil. De exemplu, butoanele mici sunt amestecate după ce i se arată năutul și lintea, iar apoi copilul este rugat să le separe atingându-le cu vârful degetelor.
- Ar trebui să i se ofere posibilitatea de a-i examina pe cei din jur.
- Copilului i se vor oferi obiecte pe care să le poată ține. Între timp, trebuie explicat ce ține obiectul, cum arată și cum este folosit.

- Caracteristicile acestor elemente trebuie explicate în detaliu, astfel încât copilul să poată recunoaște bine elementele din jurul său.

4.4. STRATEGIA DE INTERACȚIUNE COMUNICATIVĂ

Descrierea imaginii: Există o femeie și o fată. Femeia îi arată fetei ceva din carte.

Abilități de comunicare. Elevii cu deficiențe de vedere obțin informații despre mediul înconjurător și lecțiile lor atingând, precum și ascultând în mare măsură aceste informații. Dezvoltarea abilităților de ascultare începe din copilărie. Copilul cu deficiențe de vedere dă sens mediului său ascultând sunetele care apar în mediu. La vârsta școlară, ascultarea uneori înlocuiește dobândirea de informații prin atingere și reziduurile vederii. Datorită faptului că ascultarea a crescut calitatea învățării persoanelor cu deficiențe de vedere, reglementările în care ascultarea este predominantă au început să fie incluse în procesele de predare. Numărul cărților citite pe casete a crescut. Aceste cărți “vorbitoare” sunt folosite la lecții. Viteza de citire este redusă cu braille și litere mărite. Cărțile vorbitoare sunt frecvent utilizate pentru a depăși această limitare în lectură. Este o necesitate dezvoltarea abilităților de ascultare a copiilor cu deficiențe de vedere și valorificarea la maximum a acestor abilități.

Următoarele sugestii pot fi luate în considerare pentru ca un copil cu deficiențe de vedere să-și asculte și să-și înțeleagă mediul.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

- ❖ Când vorbiți cu un copil cu deficiențe de vedere în clasă, dacă îi spuneți numele, el poate înțelege că i se vorbește.
- ❖ În loc să exprimați ceea ce doriți de la un copil cu deficiențe de vedere în clasă cu propoziții de genul „dă-mi asta, iată-l”, puteți folosi propoziții precum „găsește cubul lângă piciorul drept”, ajutându-l să găsească obiecte în cale.
- ❖ Folosiți-vă vocea în diferite moduri atunci când copilul trebuie să fie atent, în pericol și când ești fericit. Copilul va putea distinge aceste situații, acordând atenție tonului dvs. de voce în viitor.
- ❖ Vorbirea unui copil complet orb nu poate fi stimulată din cauza lipsei experiențelor vizuale. Dacă obiectul nu este vizibil, este posibil să nu fie nevoie să-l denumiți și să-l cereți. Prin urmare, copilul poate fi avertizat prin descrierea a ceea ce se întâmplă în jurul său.
- ❖ Copiii cu deficiențe de vedere nu trebuie împiedicați să folosească cuvinte precum „Pot vedea”, „a vedea” și „înfățișare” în timp ce se ating, deoarece își duc viața printre cei care o văd. Chiar dacă nu o poate vedea, este bine să învețe numele culorilor, că iarba este verde, iar cerul este albastru.
- ❖ Toți copiii adoră să li se spună povești. Aceste tipuri de activități nu numai că vor mulțumi copilul cu deficiențe de vedere, ci vor contribui și la dezvoltarea limbajului lor. Dacă copilul nu înțelege povestea și vă pune întrebări, explicați cu răbdare și răspundeți la întrebările lor fără să vă enervați. Descrieți copilului imaginile și figurile.
- ❖ Ajutați-l să găsească de unde provin sunetele din mediul înconjurător, folosind atingerea sau viziunea sa reziduală.

Atunci când comunicați cu persoane cu deficiențe de vedere, trebuie acordată atenție utilizării adecvate a tonului vocii.

SUGESTII PENTRU PROFESOR

- Vizitând familia, îi veți ajuta să-și accepte copiii spunând că sunteți interesat în special de copilul cu deficiențe de vedere și acceptându-l.
 - Copilul orb poate fi ajutat din punct de vedere medical, ecologic și educațional.
 - Ca parte a eforturilor de a dezvolta un sentiment de independență la copiii cu deficiențe de vedere, acești copii ar trebui să fie rugați să fie responsabili pentru propriile cărți și instrumente educaționale.
 - Colegii cu vedere bună îl pot ghida pe copilul cu deficiențe de vedere din când în când. Cu toate acestea, trebuie avut grijă ca cel cu deficiențe de vedere să nu devină prea dependent.
 - Copiii cu deficiențe de vedere ar trebui încurajați să participe la fiecare activitate din clasă. Dacă nu le este posibil să participe la activități, ar trebui organizate activități suplimentare.
 - Este întotdeauna benefic pentru copilul cu deficiențe de vedere dacă profesorul spune cu voce tare ce scrie / desenează în timp ce scrie / desenează pe tablă.
 - Pe lângă problemele în predarea matematicii, ar putea fi necesare reglementări suplimentare, deoarece știința și geografia se bazează pe prea mulți stimuli vizuali.
- Prin urmare, materialele și informațiile ar trebui obținute de la școlile speciale.
- Poate fi potrivit să acordați timp suplimentar copilului cu deficiențe de vedere pentru a-și finaliza temele.
 - Ar trebui încurajate relațiile sociale între copiii cu deficiențe de vedere.
 - Elevul cu vedere redusă ar trebui să fie așezat în rândurile din față, iar obiectele de dimensiuni adecvate ar trebui să fie pregătite pentru lumina care vine din spate.

4.5. INTEGRAREA EDUCAȚIONALĂ ȘI PROFESIONALĂ A PERSOANELOR CU DEFICIENȚE DE VEDERE

➡ **BLACK:** <https://youtu.be/97joWcX1w7Q> acest link este o sugestie de film despre acest subiect.

Descrierea imaginii: Există cărți pe masă și un pahar pe carte. Există niște creioane în pahar.

Diferă în funcție de gradul de dizabilitate. Cu cât sunt începute mai devreme activitățile educaționale ale copilului, cu atât va fi mai mare rezultatul. Indiferent de gradul de deficiență vizuală, acești copii au nevoie și dreptul de a învăța să citească și să scrie și să acționeze independent în mediul lor. Aranjamentele ar trebui făcute în următoarele domenii în programul educațional al copiilor cu deficiențe de vedere.

- Citirea - scrierea, ascultarea
- Utilizarea reziduurilor vizuale
- Orientare și antrenament independent de mișcare
- Abilități de viață zilnice și abilități sociale

Elevii care folosesc simțul tactil în primul rând pentru a învăța de la elevii cu deficiențe de vedere învață cu alfabetul Braille.

Acest alfabet este un sistem alfabetic format din litere, cifre, semne de punctuație, semne matematice, note muzicale cu diverse combinații de șase puncte în două coloane.

Implicațiile educaționale ale deficienței vizuale

Elevii cu deficiențe de vedere au uneori mai puține experiențe de învățare naturală, deoarece nu sunt capabili să observe obiecte și interacțiuni. Domeniile de învățare care sunt afectate în mod special sunt: dezvoltarea conceptului; abilități de comunicare interpersonală; abilități de viață; abilități de orientare și mobilitate; și dezvoltarea academică.

Dezvoltarea conceptelor este baza tuturor formelor de învățare. Relațiile spațiale, timpul, conștientizarea corpului și conștiința de sine sunt doar câteva exemple de concepte fundamentale pe care indivizii trebuie să le dea sens lumii lor.

Este posibil ca aceste concepte să fie predate în mod special elevilor cu deficiențe de vedere. Deși accentul principal va fi pe dezvoltarea academică, oferirea unei varietăți de oportunități pentru dezvoltarea personală poate avea un impact profund asupra unui student cu deficiențe de vedere. Încurajarea unei imagini de sine pozitive, îmbrăcăminte adecvată, abilități bine dezvoltate de auto-îngrijire, o bună comunicare interpersonală, comportamente adecvate, independență sporită și viață productivă în comunitate pot fi toate extrem de benefice în creșterea sănătoasă a elevilor cu deficiențe de vedere.

La fel ca toți elevii, relațiile sunt importante pentru elevii cu deficiențe de vedere, iar sala de clasă poate fi un loc minunat pentru dezvoltare și maturitate.

Dezvoltarea unui student cu deficiențe de vedere este afectată de tipul și severitatea deficienței de vedere; debutul deficienței vizuale; natura și gradul de intervenție; utilizarea

viziunii reziduale; personalitate; disponibilitatea echipamentelor și resurselor; prezența altor dizabilități; adaptarea și acceptarea familiei; și atitudini culturale față de deficiența de vedere.

Sprijinul în alegerea carierei

Șomajul și subocuparea adulților cu vedere slabă reprezintă o preocupare continuă. Educația profesională este esențială pentru angajarea adulților cu deficiențe de vedere. Studenții cu viziune redusă trebuie să exploreze în mod deliberat și direct o mare varietate de opțiuni de carieră. Programele de educație profesională care au fost dezvoltate pentru copiii cu vedere ar putea necesita instruire suplimentară de la un profesor care lucrează cu elevi cu deficiențe de vedere. Educația profesională la nivel de explorare pentru elevii mai tineri ar putea însemna multe excursii în comunitate, astfel încât elevul cu vedere scăzută să aibă expunere la oameni și situații de muncă. Elevul trebuie să dezvolte o înțelegere realistă a limitărilor și potențialului său. Subliniați următoarele: conștiința de sine; puncte forte; puncte slabe; interese / abilități; valori; scopuri; abilități prevocaționale; conștientizarea carierei; explorarea carierei; pregătirea postului; abilități de interviu; reluări scrierea; formulare de cerere; abilități în căutarea unui loc de muncă; conștientizarea surselor de finanțare, de exemplu, asistență pentru ocuparea forței de muncă pentru persoanele cu handicap (EADP); conștientizarea faptului că multe instituții postliceale au servicii de sprijin pentru studenții cu dizabilități; și probleme legate de ocuparea forței de muncă legate de deficiența de vedere (informarea potențialilor angajatori, adaptări la locul de muncă).

Politica în cadrul învățământului superior

În ceea ce privește instituțiile și departamentele, orientările politice relevante sunt cele furnizate de consiliile de finanțare și de Agenția de asigurare a calității pentru învățământul superior (QAA). În Codul său de practică privind evaluarea (QAA, 2000), acesta afirmă foarte clar că specificațiile programului nu ar trebui să includă bariere inutile în calea accesului persoanelor cu dizabilități. Orientările sale includ propunerea ca: Instituțiile să ia în considerare stabilirea procedurilor care să asigure că:

- Stabilirea și / sau modificarea cerințelor academice și a altor programe în timpul proceselor de aprobare și validare include o examinare bine informată a cerințelor studenților cu dizabilități

- Specificațiile și descrierile programului oferă suficiente informații pentru a permite elevilor cu dizabilități și personalului să ia decizii în cunoștință de cauză cu privire la capacitatea de a finaliza programul. Codul de practică al QAA pentru asigurarea calității academice și a standardelor pentru studenții cu dizabilități (QAA, 1999), care a intrat în vigoare în septembrie 2000, este conceput pentru a ajuta instituțiile să se asigure că elevii cu dizabilități au acces la o experiență de învățare comparabilă cu cea a colegilor lor fără dizabilități.

Conține 24 de precepte împotriva cărora vor fi evaluate instituțiile și acoperă experiența studenților de la pre-intrare până la ieșire. Codul își clarifică așteptările în ceea ce privește munca pe teren și studiul în străinătate în preceptul 11: Instituțiile ar trebui să se asigure că, ori de câte ori este posibil, studenții cu dizabilități au acces la stagii academice și profesionale, inclusiv excursii pe teren și studiază în străinătate. Codul de bune practici al Agenției de Asigurare a Calității (QAA): Studenții cu dizabilități (QAA, 1999) solicită instituțiilor:

- planificați și utilizați strategii de predare și învățare care fac ca livrarea programului să fie cât se poate de favorabilă;
- să cunoașteți și să înțelegeți implicațiile de învățare ale elevilor cu dizabilități cărora le predați și să răspundeți la feedback-ul elevilor; și
- faceți adaptări individuale care sunt adecvate pentru anumiți studenți, care ar putea include furnizarea de documente în avans și / sau în diferite formate (Braille, disc), pauze scurte pentru ca interpretii să se odihnească sau utilizarea sistemelor de microfon radio sau studiu flexibil / întrerupt pentru elevi.

Probleme în viitor

Probabil că Legea privind nevoile educaționale speciale și dizabilitățile (SENDA) va avea un impact mult mai mare asupra învățământului superior decât DDA. Noua lege, adoptată în

2001, identifică două imperative politice semnificative pentru instituțiile de învățământ superior:

- datoria de a nu trata elevii și studenții cu dizabilități mai puțin favorabil, fără justificare, decât elevii și studenții fără dizabilități
- datoria de a face ajustări rezonabile pentru a permite elevilor cu dizabilități accesul deplin la învățământul superior.

Pledoaria de a face „ajustări rezonabile”, care ar împiedica elevii cu dizabilități să fie plasate într-un dezavantaj substanțial în comparație cu studenții care nu sunt cu dizabilități, va trebui să fie luată în considerare foarte atent de către departamentele care planifică cursuri.

Aceste „ajustări rezonabile”, care pot fi făcute procedurilor de admitere, conținutului cursului, plasamentelor, modalităților de predare, furnizarea de informații și examene, aduc în prim plan întrebări semnificative legate de menținerea standardelor educaționale și asigurarea egalității de șanse în interior și în afara a clasei.

UNITATEA 5

MANAGEMENTUL CLASEI PENTRU INTEGRAREA PERSOANELOR CU DEFICIENȚE DE VEDERE

INTRODUCERE

5.1 GHIDURI DE GESTIONARE

5.1.2 PERSOANELE CU DEFICIENȚE VIZUALE

5.1.3 GHIDURI DE GESTIONARE PENTRU INCLUDEREA ELEVILOR CU DEFICIENȚE VIZUALE

5.2 ACTIVITĂȚI ADAPTATE

OBIECTIVELE UNITĂȚII

Scopul acestei unități este de a ne familiariza cu înțelegerea, integrarea și gestionarea nevoilor elevilor cu deficiențe de vedere într-un mediu educațional.

Principalele sale obiective de învățare sunt:

- Să clarifice situația acestor elevi, dificultățile cu care se confruntă și principiile generale pentru integrarea lor în procesul educațional.
- Să ofere profesioniștilor unele activități adaptate și modalitatea de aplicare a acestora pentru a integra aceste persoane.

ÎNTREBĂRI:

1. Care credeți că este cea mai mare dificultate în integrarea elevilor cu deficiențe de vedere?
2. Cum ați adapta o activitate educațională pentru a integra elevii cu deficiențe de vedere?
3. Ce ați găsi util integrarea acestei categorii de studenți?

INTRODUCERE

Există mai multe modalități de a defini deficiența și de a descrie persoanele cu aceasta. Fiecare dintre definițiile sale posibile depinde de scopul și perspectiva din care este privită. De exemplu, definim dizabilitatea într-un mod diferit din punct de vedere medical, în timp ce într-un mod diferit din punct de vedere profesional.

Criteriile posibile pentru o definiție a deprecierii sunt:

- Regulile sociale și forma societății.
- Tipul dizabilității și perspectiva științifică pe care o abordăm.
- Dezavantajele sociale sau profesionale.

Definiția OMS a deficienței este rezumată mai jos:

"Deficiența este definită ca un fenomen complex și în schimbare, datorită interacțiunii caracteristicilor personale ale unei persoane și a caracteristicilor mediului în care trăiește. Este rezultatul unor cauze organice sau de mediu, care creează un set de obstacole și constrângeri în domenii importante ale vieții, precum îngrijirea personală, ocuparea forței de muncă, educație, divertisment și participarea socială generală. "

Criteriile posibile pentru definirea deficienței sunt regulile sociale, tipul de deficiență din punct de vedere științific și dezavantajele sale sociale sau profesionale.

5.1 MANAGEMENT GUIDELINES

5.1.1 PERSOANELE CU DEFICIENȚE VIZUALE

Există multe motive care duc la deficiențe de vedere. Motivele sunt legate de probleme de dinainte, în timpul sau chiar după nașterea persoanei, boli, accidente și alte cauze.

Există, de asemenea, multe niveluri și tipuri de deficiențe de vedere:

- Există persoane cu orbire parțială sau totală, cu probleme de focalizare vizuală parțială sau totală.
- Există, de asemenea, oameni care se află în procesul de vindecare sau îmbunătățire a vederii, precum și oameni a căror capacitate de a vedea scade în timp.
- În cele din urmă, există persoane care au și alte probleme, cu excepția unei deficiențe de vedere, legate sau nu de capacitatea de a percepe mediul.

În concluzie, am putea menționa că varietatea deficiențelor vizuale duce la o varietate a capacității individului de a participa sau de a se adapta și la o varietate de metode care facilitează această adaptare.

Există multe tipuri și forme de deficiențe vizuale și dificultăți specifice în procesul de integrare în școală și societate.

5.1.3 GHIDURI DE GESTIONARE PENTRU INCLUDEREA ELEVILOR CU DEFICIENȚE VIZUALE

Fiecare caz de deficiență de vedere este diferit și cu caracteristici diferite. Cu toate acestea, există câteva reguli comune și ghiduri de gestionare pentru integrarea lor.

Aceste orientări abordează trei aspecte cheie:

- Echipamente de toate tipurile și suport tehnic și practic.
- Metode de predare și interacțiune cu materialul educațional.
- Poziția individului în comunitate, abordând dezavantajele și rolul său în grup.

În ceea ce privește echipamentul și suportul tehnic, scopul este de a oferi elevului cu deficiențe de vedere toate mijloacele necesare pentru a participa la curs și a participa la procesul educațional.

Pentru a atinge acest obiectiv, sunt utile următoarele:

- i. Încurajarea și furnizarea tuturor instrumentelor pe care individul le folosește deja în viața de zi cu zi, pentru a-l ajuta pe parcursul procesului educațional, în funcție de tipul și nivelul deficienței sale.
- ii. Dotarea clasei în care se află, pentru a utiliza totul cu ușurință în ciuda deficienței sale.
- iii. Selecția corectă a instrumentelor deja utilizate în procesul educațional, astfel încât să-și dezvolte abilitățile și talentele, evitând un sentiment de dezavantaj și excludere.

Iată un exemplu care ar putea explica cele de mai sus:

„Când S. (un elev cu deficiențe de vedere) a mers la această școală, judecând după problemele și singurătatea pe care le-a resimțit alături de copiii din cartierul său, a crezut că lucrurile vor fi foarte dificile. În primele zile, a fost liniștit, închis față de ceilalți și profesor. A crezut că nu poate face față celorlalți. A crezut că nu poate face lucrurile de bază, să participe la curs, să citească la tablă, să vizioneze filme și videoclipuri. Se temea să intre în sala de clasă, să se plimbe pe coridoare, deși a aflat că există balustrade și coridoare spațioase. Deoarece cu greu vedea de la distanță, a crezut că nu poate face față dificultăților și nu îi va fi bine, oricât de mult ar fi încercat profesorul să-i ușureze viața ”.

În ceea ce privește metodele de predare și interacțiunea cu materialul educațional, scopul este de a le utiliza în așa fel încât să nu existe dificultăți sau obstacole pentru astfel de oameni.

Pentru a atinge acest obiectiv, sunt utile următoarele:

- i. Evitarea metodelor sau modalităților care fac dificilă sau imposibilă participarea persoanelor cu deficiențe de vedere.
- ii. Utilizarea tuturor instrumentelor astfel încât aceste persoane să poată accesa în mod egal materialul educațional sau să nu fie excluse din acesta.
- iii. Combinația de metode și material educațional în așa fel încât să asigure dezvoltarea inițiativei profesorului, adaptabilitatea la nevoile acestor indivizi și, în cele din urmă, integrarea lor lină.
- iv. Relația personală și interacțiunea profesorului și a acestor elevi pentru a asigura o participare continuă și o înțelegere pe parcursul procesului educațional.

Continuând exemplul anterior:

„În clasa sa care avea un număr mic de studenți, S. a fost așezat de profesor în primul rând, pentru a avea acces vizual ușor și K. a fost așezat cu el. Au descoperit curând că locuiesc în apropiere și că era ușor să se mute împreună la școală, precum și să poarte discuții în timpul liber.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

Lui K. îi plac mult glumele lui S., de asemenea, îl ajută atât în timpul lecției, cât și după aceasta, dându-și notițele și tot ceea ce S. nu reușește să realizeze din cauza deficienței sale. În același timp, S., fiind un elev mai bun, explică și rezolvă problemele prietenului său cu lecțiile.

Pe baza unei idei pe care au primit-o de la clasă și la sfatul profesorului lor, le place să se uite la filme împreună, iar K. citește tare subtitrările, la fel ca la școală. Această abilitate l-a ajutat foarte mult și în clasă, deoarece putea lua repede notițe sau înțelege tot ce putea auzi, în ciuda deficienței sale de vedere.

Cei doi intenționează să pună bazele primului ziar școlar, din moment ce S., în ciuda dificultăților sale de a citi, este foarte bun în a scrie texte și a lua notițe. ”

În ceea ce privește poziția persoanei cu deficiențe și rolul său în comunitate, obiectivul este:

- dezvoltarea parității acestor elevi cu restul cursanților,
- integrarea și recepția lor lină de către întreg
- dezvoltarea rolurilor pe care acești elevi le pot avea în funcție de abilitățile lor.

Pentru a atinge acest obiectiv, sunt utile următoarele:

- i. Pregătirea celorlalți stagiaari pentru a-i întâmpina pe acești oameni și pentru a-i trata ca pe egali în activitățile lor comune.
- ii. Tratarea sentimentului de dezavantaj care este adesea observat la acești indivizi și în relațiile lor cu întregul.
- iii. Încurajarea și facilitarea continuă a acestor indivizi să participe activ la activități în afara procesului educațional.
- iv. Reamintirea poziției egale a acestor oameni în rândul tuturor studenților.
- v. Dezvoltarea relației personale a indivizilor cu profesorul, pentru a asigura rezolvarea problemelor care apar în timpul procesului de integrare în comunitatea educațională.
- vi. Dezvoltarea abilităților personale ale individului și promovarea acestora atât în timpul cât și după procesul educațional.

În concluzia exemplului:

„Mai ales în primele zile de școală, S. a considerat că unul dintre cursurile din care ar fi exclus, ar fi Gimnastica. În timp ce se descurca bine și putea face exerciții individuale, el credea că dizabilitatea lui îl va împiedica să lucreze în echipă. Era hotărât ca, la sală, să ceară permisiunea să se întoarcă la curs, pentru a-și aprofunda lecțiile.

Spre marea lui surpriză, l-a auzit pe profesorul său îndemnându-l să joace tenis de masă în sala de sport, un sport pe care nu-l mai practicasese până acum, deși putea juca.

Câteva luni mai târziu, S. joacă tenis de masă de fiecare dată în sală, le-a cerut părinților să practice acasă, a descoperit echipa de ping pong din oraș și sunt mulți care, văzând cât de bun este, i-au cerut să-i învețe și pe ei. S. (la recomandarea profesorului său) a pus bazele faimosului tenis de masă la școală. Sunt tot mai mulți copii care joacă tenis de masă în sala de

gimnastică și în pauze, în timp ce la cererea lor, luna viitoare va fi organizat primul turneu școlar.

În plus, profesorul a descoperit că S. cânta la chitară în timpul liber, deoarece părinții lui sunt muzicieni. Când profesorul l-a invitat la orchestra școlii, în fața ochilor i s-a deschis o lume nouă. Chiar dacă nu era capabil să citească partituri, fiind o persoană cu deficiențe de vedere, tuturor le-a plăcut să cânte cu el sau doar să îl asculte. A fost o surpriză, când profesorul l-a sugerat ca șef al orchestrei, deoarece era cel mai bun și cel mai educat din punct de vedere muzical dintre colegii săi.

Acum S., care, în ambele sensuri, a întâlnit copii din alte clase, dar și elevi care locuiau lângă casa lui, cântă și joacă tenis de masă, cu unii dintre ei în afara școlii. Viața sa s-a schimbat ”.

Ghidurile de management pentru integrarea persoanelor cu deficiențe de vedere se pot baza pe echipamente și suport tehnic, metode de predare și interacțiunea cu materialele educaționale și poziția individului cu dizabilități și rolul său în comunitate.

5.2 ACTIVITĂȚI ADAPTATE

După ce ați văzut ghidurile și principiile generale pentru integrarea elevilor cu deficiențe de vedere, iată câteva activități pe care le puteți face pentru a-i integra. Aceste activități sunt legate de subiectele pe care le-am folosit mai sus:

Legat de echipamente și asistență tehnică:

1. Dotați sala de clasă astfel încât elevii cu deficiențe de vedere să se poată deplasa. Coridoare spațioase, amplasarea distinctă a tuturor mobilierului și dispunerea generală adecvată, astfel încât aceste persoane să se poată deplasa confortabil.
2. Încurajați și ajutați acești elevi să folosească facilitățile clasei (dulapuri, rafturi), precum și să se familiarizeze cu mișcarea din spațiu, așa cum fac și ceilalți elevi.
3. Asigurați-vă că le explicați și încurajați acești elevi să folosească în clasă toate instrumentele pe care le folosesc în viața lor de zi cu zi (ochelari, baston, însoțitor).
4. Asigurați-vă că fiecare spațiu utilizat de aceste persoane în afara procesului educațional (scări, coridoare) este proiectat și echipat corespunzător, pentru o mișcare confortabilă fără ezitare și riscuri.
5. Căutați și luați în considerare furnizarea de echipamente speciale, exclusiv pentru persoanele cu deficiențe de vedere, cum ar fi computerele speciale.
6. În cazul persoanelor cu pierderea totală a vederii, asigurați-vă că materialul educațional este accesibil pentru ei. Folosiți conversia, achiziționarea și utilizarea materialului educațional într-o formă adecvată (sisteme Braille touch).
7. Ajută-i pe acești oameni să vadă. Plasați-le la o distanță adecvată de dvs. sau de tablă, în funcție de nivelul lor de abilitate vizuală. Cu cât distanța este mai mică, în funcție de nevoie, cu atât participarea lor va fi mai ușoară.
8. Mai ales atunci când utilizați multimedia sau tabla, explicați acestor persoane că se pot muta în locuri apropiate sau convenabile pentru a le facilita interacțiunea cu aceste medii.
9. Utilizarea iluminatului adecvat facilitează citirea de la distanță. Întrebați acești elevi dacă iluminatul îi împiedică să vadă și să citească.

10. Consultați, discutați și utilizați, dacă este necesar, instructori specialiști pentru persoanele cu deficiențe de vedere atât în ceea ce privește echipamentul, cât și în general.
11. Dacă considerați că este necesar, consultați un educator specializat pentru persoanele cu deficiențe de vedere, pentru probleme de incluziune, în interiorul și în afara procesului educațional.
12. Este bine să respingem în prealabil utilizarea materialului educațional, al cărui înțelegere este prohibitivă pentru persoanele cu deficiențe de vedere. Ar trebui evitate dimensiunile mici ale fonturilor și imaginile, în general, ilizibile.

Legat de metodele de predare și interacțiunea cu materialul educațional:

1. Amintiți-vă că scopul este de a include acești elevi în întregul proces educațional, precum și în timpul examenelor.
2. Aveți grijă de toate detaliile participării lor la procesul educațional, astfel încât să nu se simtă excluși din acesta.
3. Modul în care dvs. și elevii vă folosiți simțurile este important pentru ei. Puneți accent pe utilizarea vocii și sunetului.
4. În general, utilizați și evidențiați rolul altor simțuri, cum ar fi atingerea, auzul și chiar mirosul, atât pentru acești elevi, cât și pentru toți elevii.
5. Alte tipuri și forme de proces educațional, interactive și non-interactive, cum ar fi jocul teatral, vă pot fi utile.
6. Nu ezitați să acordați roluri și responsabilități acestor oameni și ajutați să le faceți față, chiar dacă ei cred că nu pot.
7. Mai precis, dați-le posibilitatea de a participa sau de a desfășura prezentări și activități pentru clasă și alți colegi.
9. Încurajați interacțiunea elevilor. Organizați clase mici.
9. Citiți cu voce tare sau cereți unui alt elev să citească cu voce tare tot ce este scris pe tablă sau în altă parte a clasei, astfel încât aceste persoane să poată copia sau lua notițe.
10. Din aceleași motive, în cazul utilizării mijloacelor multimedia combinate cu subtitrări, acestea pot fi citite cu voce tare de un alt cursant.
11. Asigurați-vă că dați copii acestor persoane, în special celor cu pierderi vizuale parțiale și nu totale, din notițele de pe tablă, de pe o hartă sau din fișierele de prezentare utilizate în procesul educațional.
12. În general, ajutați-i să se familiarizeze cu toate materialele oferindu-le în avans (note, hartă, tabel, multimedia).
13. Când utilizați imagini, faceți-le mai ușor de înțeles, descriind detaliile lor pe cale orală.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

14. De asemenea, este o idee bună să așezați un coleg de clasă lângă ei, astfel încât acesta să-l poată ajuta să înțeleagă și să explice ce se întâmplă în timpul procesului de învățare.

15. Acordați-le timpul necesar pentru a asimila toate informațiile disponibile în timpul procesului de formare.

16. Dezvoltarea metodelor de predare individualizate sau de susținere pentru aceste persoane, se poate dovedi utilă.

17. Cereți ajutor. Discutați cu instructori experimentați și colaborați cu un instructor asociat calificat, dacă este necesar.

18. Nu ezitați să vă simțiți liber. Reevaluarea constantă a materialului educațional și modificarea acestuia pe baza nevoilor și a noilor date vor fi cu siguranță necesare.

Legat de poziția în comunitate, de gestionarea dezavantajului și de rolul din grup:

1. Amintiți-vă că cea mai importantă nevoie a acestor oameni este siguranța.
2. În plus, asigurați-vă că se simt încrezători, atât în timpul, cât și în afara lecției.
3. Nu uitați că rolul dvs. rămâne important pentru acești oameni. Este bine să vă câștigați încrederea.
4. Discutați cu ei. Nu uitați că este adesea dificil să depășiți stereotipurile pe care le dezvoltă, legate de mijloacele care le facilitează, prezența lor în clasă și participarea lor pe parcursul cursului.
5. Discutați și cu ei pentru a le descoperi abilitățile și talentele.
6. Fiți încurajatori și susțineți în mod constant pentru ei, dar și pentru toți elevii. Fiecare copil este unic și particularitățile sale sunt respectate.
7. Nu uitați că tratamentul acestor indivizi nu trebuie să provoace un sentiment de privilegiu sau dezavantaj, ci trebuie să vizeze incluziunea și paritatea.
8. Prin metodele dvs. de predare, dezvoltați munca în echipă ca mod de viață.
9. Creați grupuri de lucru, jocuri de rol și responsabilitate și grupuri de activități.
10. Sugerați activități extracurriculare cu participarea acestor persoane.
11. Accentuați activitățile bazate pe capacitatea acestor oameni de a-și depăși dificultățile.
12. De asemenea, subliniați activitățile care le pun în valoare talentele și alte abilități.
13. Informați comunitatea educațională referitor la cultura holistică a incluziunii și acceptării.
14. Folosiți materialul adecvat de pregătire și acceptare destinat altor stagiați și personal.
15. De asemenea, dezvoltați metode legate de incluziune, prin discuții cu membrii comunității educaționale.
16. Mediul extracurricular joacă adesea un rol important în includerea sau nu a acestor persoane, deci este o idee bună să-l explorați. Puteți lucra cu familia pentru a obține o imagine completă a acestor oameni.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

17. După cum am spus, sunteți important pentru acești oameni. Probabil în contextul unei relații de încredere și de susținere, ar fi bine să socializăm cu ei, în interiorul sau în afara comunității educaționale.

18. Fiți vigilent. Diagnosticați în timp posibil maltratări ale acestor indivizi de către colegi, familie sau mediul social mai larg.

19. Nu uitați să profitați de ajutorul dat. Cooperarea și coordonarea lină cu toate metodele paralele care sunt folosite pentru aceste persoane (predare individuală de susținere), dar și cu formatori speciali, ajută la feedback și la adaptabilitatea metodelor dvs.

Tehnicile aplicate pentru integrarea persoanelor cu dizabilități de vedere pot fi modelate pe baza echipamentului și a suportului tehnic, a metodelor de predare și a interacțiunii cu materialele educaționale, poziția persoanei cu dizabilități și rolul ei în comunitate.

UNITATEA 6

ABILITĂȚI DE CONSILIERE ȘI COMUNICARE

CUPRINS

■ INTRODUCERE

6.1 Tehnici de empatie cu indivizii cu deficiențe de vedere - 6.1.1 Empatia

6.1.2 Activități

6.1.3 Rezumat

OBIECTIVE

În această unitate, se vor învăța caracteristicile generale ale persoanelor cu deficiențe de vedere.

Vor fi învățate tehnici de empatie sănătoasă pentru a comunica eficient cu ele.

Acesta este destinat să ghideze profesorii și consilierii profesioniști în clase integrate.

INTRODUCERE

Bună ziua, bine ați venit la instruirea noastră de consiliere și comunicare pentru persoanele cu deficiențe de vedere. Percepem și recunoaștem lumea exterioară prin simțurile noastre. După cum se știe, ochiul este unul dintre cele mai importante organe senzoriale. Ne putem gândi la ochii noștri ca la fereastra unei persoane spre exterior. Lipsa simțului vizual afectează viața umană foarte negativ. Pentru că este necesar să vezi pentru a continua viața normală și pentru a îndeplini multe sarcini. Copiii cu vedere învață multe concepte și abilități necesare vieții de zi cu zi aproape fără efort, observând și imitând adulții. Cu toate acestea, dacă experiențele de învățare nu sunt oferite copiilor cu deficiențe de vedere, nu pot dobândi cu ușurință multe concepte și abilități. Este cel mai natural drept pentru persoanele cu dizabilități de a-și continua viața fără a avea nevoie de nimeni în fiecare domeniu.

6.1 Tehnici pentru a putea empatiza cu persoanele cu deficiențe de vedere

Empatizarea cu persoanele cu deficiențe de vedere ne permite să le înțelegem mai bine și să le ajutăm. Pentru aceasta trebuie să-i cunoaștem mai bine. Caracteristicile generale ale persoanelor cu deficiențe de vedere;

1. Persoanele cu insuficiență vizuală congenitală pot prezenta mișcări fără scop, cum ar fi să se balanseze înainte sau înapoi în timp ce stau în picioare sau jos, fluturând degetele sau mâinile în fața feței, fluturând degetele sau mâna, frecându-și ochii cu degetele.
2. Persoanele cu deficiențe de vedere au o expresie facială pasivă și lipsită de sens în comunicarea lor cu ei, deoarece nu pot descrie fețele oamenilor și a lucrurilor.
3. Când vorbesc cu indivizii văzători, aceștia par deseori insensibili și indiferenți.
4. Multe studii arată că persoanele cu deficiențe de vedere au o întârziere în dobândirea abilităților de mișcare, cum ar fi rostogolirea și mersul.
5. Întârzierea motorie nu este observată la indivizii care ulterior și-au pierdut simțul vederii, dar întârzierea motorie este observată la indivizii care și-au pierdut anterior simțul vederii.
6. Indivizii complet orbi (orbi total) prezintă comportamente formale, cum ar fi mersul cu un pas mai scurt, un comportament de schimbare pronunțat, mers lent și mers înclinat.
7. Pot fi observate întârzieri în dezvoltarea conceptuală sau abilități cognitive.
8. Pot avea mai puțin succes în abilitățile care necesită gândire abstractă.
9. Informațiile despre domeniu sunt obținute mai ales prin simțul tactil.
10. Încearcă să compenseze deficiențele cauzate de deficiența vizuală prin utilizarea altor organe de simț.
11. Capacitatea lor de a concentra atenția și de a observa detalii fine s-a îmbunătățit.
12. Sunt interesați de activitățile sociale.
13. Sunt interesați de muzică.
14. Există diferențe în dezvoltarea lor fizică și mentală.
15. Capacitatea lor de a acționa independent este limitată.
16. Se observă întârzierea dezvoltării motrice și cognitive perceptive.
17. Este posibil să aibă dificultăți în schimbarea expresiei feței în timpul comunicării.

6.1.1 EMPATIE

Una dintre cele mai importante trăsături care distinge oamenii de alte viețuitoare este socializarea și comunicarea. Empatizarea în comunicarea noastră cu ceilalți este un element important care întărește comunicarea.

În acest context, contribuțiile empatiei la viața umană pot fi enumerate după cum urmează:

(Dökmen, 2005; Mozakoğlu, 2015; Önder, 2015; Ünal, 2007 și Tünnüklü & Çetin, 2015):

- Empatia întărește comunicarea și asigură acceptarea socială prin reducerea gândirii egocentrice a persoanei.
- Asigură continuarea comunicării stabilite și întărește sentimentul de ajutor.
- Oferă o înțelegere confortabilă a stării emoționale a celeilalte persoane. Din acest motiv, ajută la stabilirea unei comunicări profunde prin înțelegerea altor indivizi în detaliu.
- Elementul de bază pentru a fi observat, acceptat și apreciat în comunicarea interpersonală este empatia. Comunicarea empatică întărește sentimentul unicității.
- Elimină prejudecățile prin eliminarea barierelor de comunicare.
- Oferă tendințe precum rezolvarea de probleme și conflicte, comunicare, ascultare.

- Oferă un mediu de toleranță prin transformarea atitudinilor oamenilor unul față de celălalt într-unul pozitiv.
- Crește nivelul de îngrijire și permite să vezi aspectele pozitive ale vieții.
- Oferă abilități de a se ajuta reciproc, de partajare și de responsabilitate.
- Oferă înțelegerea diferențelor în cadrul culturilor, critici negative
obstacole.
- Reduce presiunea și agresiunea.

Locul empatiei în mediul clasei

Comunicarea persoanelor depășește multe probleme atunci când se simt înțelese și apreciate reciproc. Ambele părți vor câștiga într-o comunicare stabilită empatic. Persoana care empatizează va fi selectată printre colegii săi și arătată ca o persoană exemplară. În plus, persoanele care sunt empatic în comunicare vor fi persoane mai iubite în mediul clasei. În același timp, indivizii cu abilități de comunicare empatic ridicate sunt indivizii preferați de ceilalți.

Mulți factori sunt asociați cu empatia. Există o relație pozitivă între acceptarea socială, amabilitatea, relațiile pozitive între colegi și empatie. Elevii cu abilități ridicate de empatie sunt mai confortabili și mai capabili să se exprime mai bine în clasă. Când ne uităm la tehnicile individuale de recunoaștere aplicate în săli de clasă (sociometrie, cine este, etc.), elevii cu tendințe empatic ridicate sunt cei care se află în poziția de lider și sunt preferați pentru comunicare. Goleman, Boyatzio și Mckee (2002), în cercetările lor despre leadership, sunt oamenii ai căror lideri spun cuvintele cele mai potrivite care pot fi spuse în conformitate cu emoțiile grupului pe care îl conduc și au comportamentele cele mai adecvate; se subliniază importanța empatiei într-un mediu de grup.

Unul dintre factorii importanți care determină schimbarea și învățarea într-o relație este abilitatea empatiei la nivel înalt (Rogers, 1983: 52-55). Empatia joacă un rol inevitabil pentru apariția și dezvoltarea comportamentului de învățare în mediul clasei. Persoanele care simt că nu sunt înțelese în mediul de clasă și care cred că nu au valoare nu vor putea participa la activități de învățare și nu vor putea manifesta un comportament de deschidere în diverse situații.

Importanța empatiei în aplicațiile incluzive pentru studenți

Elevii care au nevoi speciale de orice natura se confruntă cu multe probleme în timp ce desfășoară educative împreună cu colegii lor în procesul normal de dezvoltare. Insuficiențele experimentate de elevi apar în multe domenii și provoacă o lipsă de afișare a unor emoții și comportamente în viața lor de zi cu zi. Această deficiență apare uneori direct datorită obstacolului pe care îl au, uneori datorită atmosferei din clasă și atitudinilor altora și uneori datorită deficiențelor și erorilor din programele incluzive ale elevilor. Potrivit Batu și Iftar (2016), pentru a avea succes, studenții care nu au nevoi speciale trebuie să accepte foarte bine studenții incluzivi. (P: 30-36). Bell (1989) a afirmat că integrarea cu succes depinde de cinci elemente: atitudini, abilități, resurse, organizare și curriculum (citată în Mağden și Avcı, 1997: 275-296).

Transferul de cunoștințe și abilități în cadrul activităților educaționale în mediile școlare nu se obține doar prin interacțiunea elev-profesor. Se observă că elevii au dobândit multe cunoștințe și abilități ca urmare a interacțiunii cu colegii lor. Interacțiunea elevilor incluzivi cu colegii lor este un factor foarte important. Din acest motiv, comunicarea este foarte importantă în sala de clasă, unde sunt prezenți elevii de masă. Este o condiție prealabilă pentru interacțiune și partajare pentru studenții fără nevoi speciale de a accepta elevii cu nevoi speciale în clasele lor și de a avea informații despre acești elevi.

Profesorii care participă la cursuri în clase în care se aplică educația incluzivă trebuie să stabilească o empatie dublă. Profesorul ar trebui să poată înțelege ce gândesc și simt elevii din procesul normal de dezvoltare datorită faptului că se află în același mediu cu elevii incluzivi. În plus, profesorul ar trebui să poată înțelege modul în care elevii cu nevoi speciale din clasă sunt afectați de comportamentul și reacțiile colegilor lor. Pentru aceasta, profesorul ar trebui să aibă o perspectivă empatică. Studiile arată că există o relație inversă între empatie și agresiune. Unul dintre factorii importanți care creează o barieră de comunicare în clasă și subminează sentimentul de apartenență la clasă este nivelul scăzut de empatie (Rehber, 2007; Filiz 2009 și Güven 2015).

Una dintre cele mai mari probleme cu care se confruntă elevii incluzivi în mediul clasei este atitudinea agresivă a colegilor lor în procesul lor normal de dezvoltare. Filiz (2009) a examinat relația dintre nivelurile de tendință empatică și agresivitatea elevilor de gimnaziu și

a constatat că există o relație negativă între tendința empatică și scorurile de agresivitate (p: 99-100).

Sucuoğlu (2006) afirmă că profesorul ar trebui să-și pună următoarele întrebări pentru a spori învățarea și a sprijini dezvoltarea în sala de clasă unde sunt prezenți elevii incluzivi:

- Îmi tratez studentul cu nevoi speciale așa cum îi tratez și pe alții?
- Se simte elevul meu aparținând acestei clase?
- Este elevul meu fericit că este în clasa mea?
- Au fost metodele de predare folosite, adaptările și aranjamentele pe care le-am făcut eficiente pentru toți elevii?
- Este elevul meu încrezător și de succes?
- Învăță elevul meu? Se îmbunătățește?
- Împărtășește elevul meu experiențe pozitive (prietenie, lucru împreună, joc împreună, interacțiune etc.) cu colegii din clasă?
- Experiențele pe care le-am avut datorită faptului că elevul meu cu nevoi speciale se afla în sala de clasă au fost satisfăcătoare / auto-îmbunătățite pentru mine (p: 52)?

Școlile găzduiesc elevi din medii socioculturale diferite în ceea ce privește structurile lor. Aceste diferențe determină proximitatea socială a elevilor între ei.

Deși există o astfel de diferență în clasă, pot fi observate probleme în acceptarea persoanelor cu nevoi speciale. Atunci când elevii care se dezvoltă în mod normal și studenții cu nevoi speciale sunt împreună în mediul clasei, se observă diferite stiluri de gândire, realizări academice diferite și caracteristici fizice diferite în rândul acestor elevi. În toată această diferență, atitudinile elevilor cu nivel normal de dezvoltare față de colegii lor cu nevoi speciale joacă un rol semnificativ în succesul educației incluzive. Elevii cu proces normal de dezvoltare ar trebui să poată înțelege emoțiile, gândurile și sentimentele colegilor lor cu nevoi speciale și să-i ajute să atingă coeziunea socială și acceptarea, care este baza incluziunii. Pentru a face acest lucru, este necesar să aveți o înțelegere empatică în clasă și să aveți profesori și elevi cu tendință empatică ridicată.

Dezvoltare emoțională și socială

Persoanele cu deficiențe de vedere comunică mai puțin bine cu ceilalți. Pentru că gesturile și mișcărilor corpului sunt elementele care întăresc comunicarea dintre oameni. De exemplu; zâmbetul, încruntarea și râsul. Relațiile persoanelor cu deficiențe de vedere cu lumea exterioară sunt asigurate prin alte organe de simț. Eșecul funcționării ochilor poate determina copilul să fie introvertit și indiferent față de mediul înconjurător. Atitudini precum protecția excesivă, mila, excluderea și neglijența arătate de părinți și de oamenii din jurul lor provoacă tulburări de comunicare la acești copii și îngreunează adaptarea acestor copii la mediul social.

Faptul că părinții nu își încurajează copiii cu deficiențe de vedere să se joace cu copiii cu vedere va face ca acești copii să fie introvertiți și retrași. În plus, această atitudine a părinților poate determina copilul să nu-și recunoască mediul în mod corespunzător și să duca la lipsa de încredere în sine.

Pe măsură ce copilul cu deficiențe de vedere se apropie de maturitate, problemele de adaptare pot crește. Unii copii cu deficiențe de vedere se pot adapta mai ușor și cu succes decât alții. Mediul imediat și momentul apariției și dezvoltării deficienței vizuale a copilului sunt importante în acest sens. În plus, părinții acceptă copilul și îl susțin în orice mod, ceea ce este unul dintre factorii care facilitează adaptarea copiilor la mediul social.

Strabismul este una dintre cele mai frecvente probleme de vedere. Strabismul poate provoca eșecul copilului în sarcinile bazate pe vedere. În plus, copilul cu deficiențe de vedere poate fi ridiculizat de prieteni atunci când ajunge la vârsta de joacă și poate să nu i se permită să se joace. Această situație provoacă diferite reacții la copil. Copiii pot fi jenați, timizi, introvertiți sau furioși.

Puteți viziona acest videoclip care explică modul în care viața unei persoane care și-a pierdut vederea s-a schimbat ulterior.

Pentru a traduce în limba dvs., deschideți subtitrarea, faceți clic din nou pe subtitrare în secțiunea de setări, apoi faceți clic pe traducerea automată și selectați opțiunea.

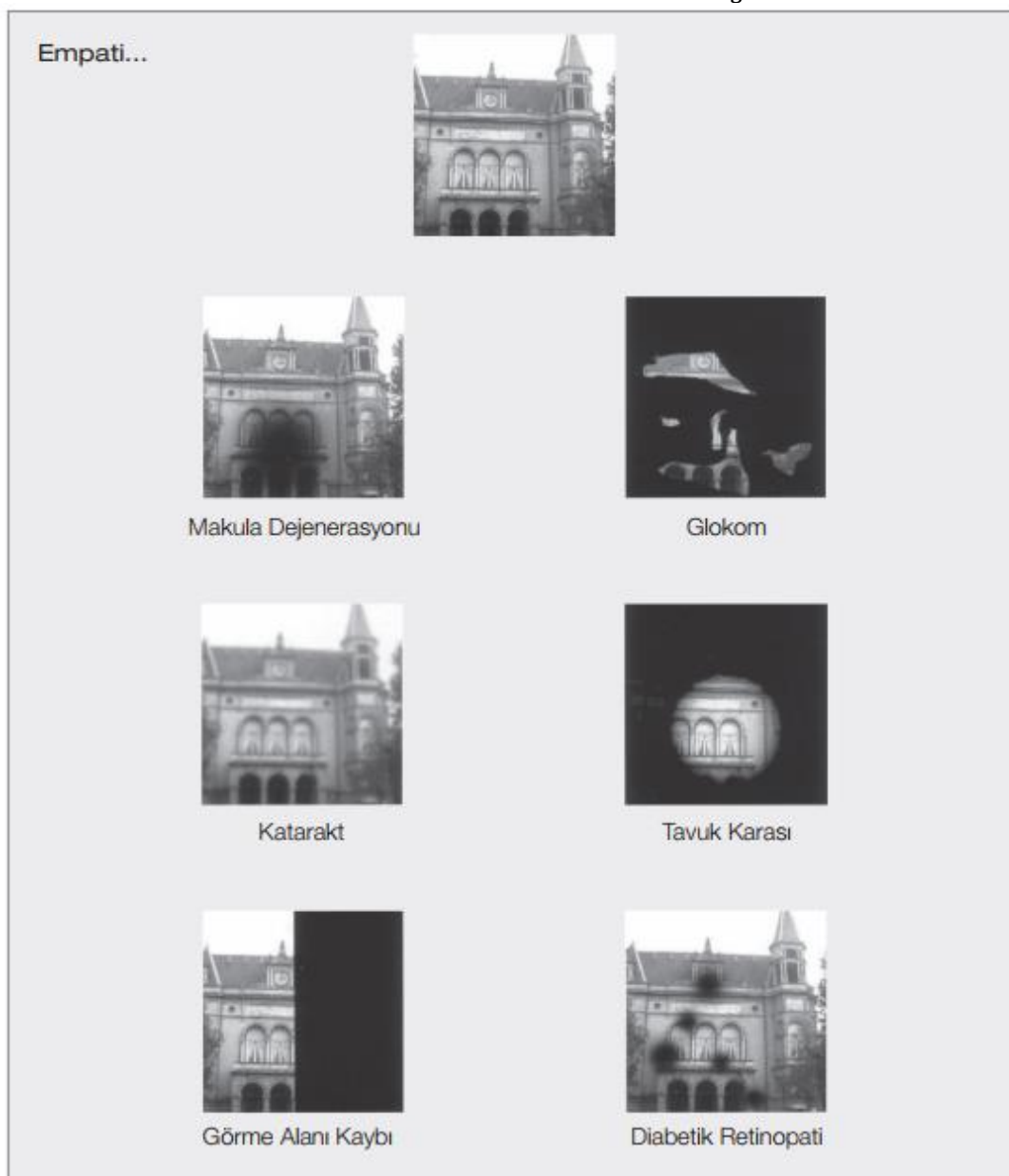
Video link: [Chris Downey: Görme engellileri düşünerek dizayn etmek | TED Talk](#)

Luând în considerare trecutul persoanei cu deficiențe de vedere, o serie de teste și chestionare care vor dezvălui sentimentele și gândurile și empatia ne vor ajuta să dezvăluim rezultate mai sănătoase.

Implementat în Turcia, „Dialoguri pe întuneric” ne va ajuta să înțelegem cum percep ei lumea.

Din nou, în funcție de gradul de deficiență vizuală, unele activități simple care sunt implementate în clasa noastră vor contribui la abilitățile de empatie atât ale noastre, cât și ale studenților noștri.

De exemplu, putem empatiza cu indivizii cu defecte vizuale uitându-ne la figura de mai jos pentru a face câteva mici modificări în ochelarii simpli.

Resim 1. Görme problemlerine göre kişinin algısı

Percepția persoanei în funcție de problema vederii

6.1.2 ACTIVITĂȚI

Înțelegerea unei deficiențe în 15 minute ...

Tema: Drepturile persoanelor cu dizabilități.

Subiect: Dificultăți în viața persoanelor cu dizabilități.

Scop: 1) Să experimentați dificultățile întâmpinate de persoanele cu dizabilități,

- 2) Să empatizați cu persoanele cu dizabilități cu privire la dificultățile pe care le întâmpină,
- 3) Să comunicați corect și eficient cu persoanele cu dizabilități.

Metodă: Joc de rol, Lucru în grup

Durata: 45 + 45 min.

Materiale: Cel puțin jumătate din grup, păpuși și hainele acestora, articole sau jucării detașabile, eșarfă etc.

Pregătire: Asigurați-vă că jucăriile, instrumentele, păpușile și ținutele necesare pentru eveniment sunt complete. Nu lăsați aceste obiecte la vederea participanților. Încearcă să ai 20 de persoane în grupul ideal. Împărțiți participanții în două grupuri. Alegeți oamenii care vor fi în grup dintre voluntari. Încurajați-i spunându-le că vor avea o experiență diferită. II. Creați grupul din restul persoanelor.

Procesul de activitate: Luați grupul de voluntari cu câteva etaje în jos sau scoateți-l dacă este posibil. Între timp, cereți persoanelor care stau în camera de studiu să schimbe amenajarea locurilor de clasă și apoi să coboare jos / afară. Apoi, când veniți, spuneți celui alt grup că nu ar trebui să se arate. Roagă-i pe toți voluntarii să meargă la orele la ochi. După legarea la ochi, celălalt grup are voie să se alăture, să-și verifice prietenii cu coada ochilor și să-i ajute în tăcere pentru a preveni un accident. Când vor ajunge în partea din față a camerei / clasei, grupul cu ochii deschiși va fi așezat imediat.

Apoi, grupului legat la ochi i se spune: „Prietenii, organizarea clasei noastre s-a schimbat astăzi, dar veți sta din nou cu aceiași prietenii” Spuneți că-i veți trimite doi câte doi pentru a evita confuzia. Asigurați-vă că ceilalți colegi își găsesc locurile după îndrumare. Odată ce îl găsesc, își pot deschide ochii.

În a doua etapă, ochii celălalt grup este legat la ochi. Jucăriile sau echipamentele pregătite anterior (detașabile și montabile), hainele pentru bebeluși și bebeluși sunt așezate în fața lor. Li se cere să ghicească ce s-ar putea întâmpla cu distribuirea acestei jucării / gadget. Pentru cei care nu știu, se spune în răspunsul corect. Ulterior, persoanelor care au primit jucăria distribuită / dezasamblată li se cere să reasambleze toate părțile jucăriei. Celor cărora li se dă un copil li se cere să îmbrace hainele bebelușului. Evenimentul este finalizat în maximum 15

minute, indiferent dacă sarcinile date sunt finalizate sau nu. Experiențele participanților despre eveniment sunt bifate și procesul este completat cu întrebări de evaluare.

Întrebări de evaluare a activității

- 1) (General) Ce ai simțit când ți-ai închis ochii?
- 2) (Grupul I) Te-ai simțit vreodată nerăbdător să lovești un loc sau o persoană în timp ce te miști?
- 3) (Grupul I) Ți-a fost greu să-ți găsești noile locuri în sala de clasă / sală? Cât v-a ajutat recomandarea prietenilor dvs.? De ce?
- 4) (General) Dacă ar fi fost o persoană cu deficiențe de vedere în locul tău, ar fi avut la fel de multe dificultăți ca tine?
- 5) (Grupa a II-a) A fost dificil să combinați / potriviți ceva fără să-l vedeți?
- 6) (Grupul II) Cât de utile au fost instrucțiunile prietenilor tăi? De ce?
- 7) (General) Această activitate vă afectează comportamentul viitor față de persoanele cu deficiențe de vedere?

Cum?

6.1.3 REZUMAT

Cunoașterea caracteristicilor generale ale persoanelor cu deficiențe de vedere facilitează abordarea lor de către oameni. De asemenea, ne permite să empatizăm cu cei mai sănătoși. Aceste efecte reduc gândirea egocentrică a persoanei, întăresc comunicarea și oferă acceptare socială.

Asigură continuarea comunicării stabilite și întărește sentimentul de ajutor. Oferă o înțelegere confortabilă a stării emoționale a celeilalte persoane. Din acest motiv, ajută la stabilirea unei comunicări profunde prin înțelegerea altor indivizi în detaliu.

Empatia joacă un rol inevitabil pentru apariția și dezvoltarea comportamentului de învățare în mediul clasei. Persoanele care simt că nu sunt înțelese la clasă și care cred că nu au valoare nu vor putea participa la activități de învățare și nu vor putea manifesta un comportament de deschidere în diverse situații.

Bell (1989) a afirmat că includerea cu succes depinde de cinci elemente: atitudini, abilități, resurse, organizare și curriculum.

Profesorul ar trebui să fie capabil să înțeleagă ce gândesc și simt studenții din procesul normal de dezvoltare datorită faptului că se află în același mediu cu aceștia. În plus, profesorul ar trebui să poată înțelege modul în care elevii cu nevoi speciale din clasă sunt afectați de comportamentul și reacțiile colegilor lor. Pentru aceasta, profesorul ar trebui să aibă o perspectivă empatică.

Faptul că părinții nu își încurajează copiii cu deficiențe de vedere să se joace cu copiii cu vedere vă face ca acești copii să fie introverți și retrași. În plus, această atitudine a părinților poate determina copilul să nu-și recunoască mediul în mod corespunzător și să îi lipsească încrederea în sine.